

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

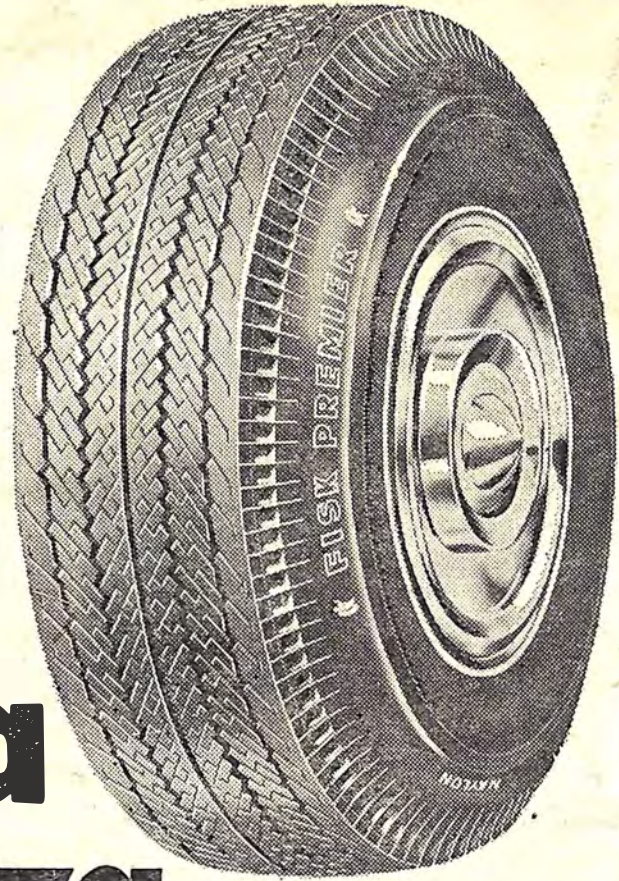
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalaka

— Tekel Bakanı, «Ot'tan
çay yapılıyor» dedi. —
ÇAY SANAYİİ!

Vasıtanıza ve yolunuza en uygun lâstik Fisk çeşidi arasındadır!

Fisk, piyasanın en yumuşak lâstiğidir.
Sarsıntıları önler, rahat bir yolculuk sağlar.

Fisk, piyasanın en sağlam lâstiğidir.
Terkibinde bulunan Poli-B maddesi sayesinde
çelik gibi bir sağlamlık kazanmıştır.

Fisk, piyasanın uzun yola en elverişli, ağır yüke
en dayanıklı lâstiğidir.

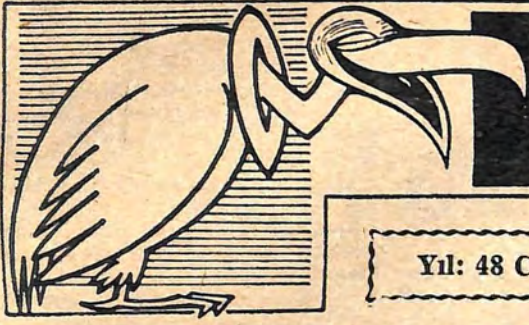
Fisk, piyasanın fren emniyetini en iyi sağlayan
lâstiğidir.

Fisk, savrulmayı ve kaymayı önler.

FISK
sağlam
yumuşak

(Manajans : 1207 — 66)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 20

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

6 Mayıs 1970

NİYAZ İLE PİYAZ

GÇİMİZDE niyazı da piyazı da tanımayan yok.

Piyaz, Tanrı soframızdan eksik etmesin, kendisini nimetten sayan kuru fasulye ile yapılır; biraz zeytinyağı, biraz sirke, biraz soğan, biraz da tuz...

Ve al sana bir piyaz.

Ne var ki gerçek piyazdır bu.

Bir de «yapay» piyaz var.

Önce «yapay»ı anlatalım: Yapay demek yenil dilde, sun'i demektir...

Yapay piyaz da sun'i piyaz demektir...

Sözgelişi seçim öncelerinde politikacılar vardılar bir köy kahvesine...

Başladılar konuşmaya... Önce kendini fasulye gibi nimetten sanan eda ile başlayıp, sohbet koyulaştıkça, biraz sirke, biraz zeytinyağı, biraz soğan, biraz tuz...

Al sana bir «yapay piyaz»...

Köyün açığızları, politikacı git-tikten sonra:

— Amma da piyazladı.. derler.

Niyaza gelince...

Türlü türlüdür niyaz...

Her hafta spor-toto'nun kolonla-rında rüyalarına tırmanan meraklı-nın niyazı:

— Ah, bir 13 tuttursam...

Ay başım İngiliz sicimiyle çeken memurun niyazı:

— Ah, bir maaşlar artsa...

Tarlası susuzluktan çatlamış renç-berin niyazı:

— Allahım, biraz yağmur...

Merkez Bankasında transfer bara-jına takılmış tüccar:

— Ah, bu hafta muamele yürüse...

Ev sahibinden yalgın dargelirlinin niyazı:

— Allahım, kuluna bir kümes...

Yatak odasında aynaya dalıp gi-den genç kız:

— Ah, beni bir istese...

Ve bir de kulaklarınıza yabancı gelmeyecek bir sesin radyodaki po-litik niyazı:

— Cenab-ı Haktan partimizi bu seçimde de muzaffer eylesin ni-yaz ederim.

Her yiğidin bir yoğurt yiyişi ol-duğu gibi, her niyazın kendine göre bir piyazı ve her piyazın kendine

göre de bir niyazı vardır. Piyaz de-yip geçmeyin; bazısında sirke az, zeytinyağı fazla.. bazısında zeytinya-ğı az, sirke fazla.. tuz desen kimi fazla kullanır, kimi eksik... Niyaz da böyledir. Bol nutuklu, alkışlı, gü-rültülü piyazın ardından gelen niyaz başkadır; konferans masasında ko-nuşur gibi cümle âlemi uuttuktan sonra gelen niyaz başkadır. Halkı-muz arada sırada niyaz ile piyazı birbirine karıştırıp ellerini açar ha-vaya...

Ya sabır çekmek için mi?

Hayır.

Kimisi:

— Allahım, İspet Paşa'yı başımız-dan eksik etme.. der.

Kimisi:

— Ey büyük Allahım, Demirel'i kolla.. der.

Kimisi Bülent Ecevit'in, kimisi Sadettin Bilgiç'in peşinde niyaz ile politikamın piyazını kaşıklamaya kal-kar. Bu keşmekeş arasında, büyük Tanrı, bizim millet için ne yapacağı-mı şaşırır.

Nasreddin Hoca'nın iki oğlu var-mış, biri çömlekçi, biri rençber.. Ho-ca bir sabah rençberin tarlasına var-mış. Bakmış ki oğlanın gözleri bu-lutlarda..

— Ne var oğlum?

Oğlan:

— Tarlayı ektim, yağmur bekliyo-rum şimdi; yağmur yağmazsa ana-mın ağladığı gündür..

Hoca oğlanı öylece bırakıp çöm-lekçiye varmış. Bakmış ki bu oğlan da çömleklerin hepsini güneşe dız-ınış bekliyor.

— Ne bekliyorsun oğlum?

— Çömleklerin kurummasını bekli-yorum, ama bir yağmur yağarsa a-namın ağladığı gündür.

Hoca eve varmış, pek düşünceli..

Hanım sormuş:

— Neyin var efendi?

Cevap vermiş Hoca:

— Bir şeyim yok hanım, ama şu-nu bil ki yağmur yağsa da yağmısa da sen ağlayacaksın.

Hikâyede rençberin niyazı mı tut-muş, çömlekçinin niyazı mı, belli değil.. Ne var ki belli olan şey bi-

«Vatandaşın hizmetindeyiz!»

zım halkımızın Nasreddin Hoca'nın

karısı gibi bir kadere sahip olduğu..

Tanrı, Demirel'in yüzünü güldür-se Halk Partisi ağılar; İsmet Paşa'nın yüzünü güldürse Adalet Parti-si.. Belediye Tiyatrosunun kapısın-daki masklar gibi biri gülerse öteki ağılar...

Ya halkın kendisi?

O hep ağılar.

Hangi tarafın niyazı tutarsa tut-sun halkın gülmemiştir yüzü.. ne toto'da 13'ü tutturmıştır, ne Millî Piyango'da büyük ikramiyeyi.. Pi-yazı kaşıklayıp, niyazı ihmal etme-yerek, yüzyılların ötesinden yoksul gelip demirini atmıştır bugüne...

AKBABA

AKBABA'NIN BÜYÜK SÜRPRİZİ:

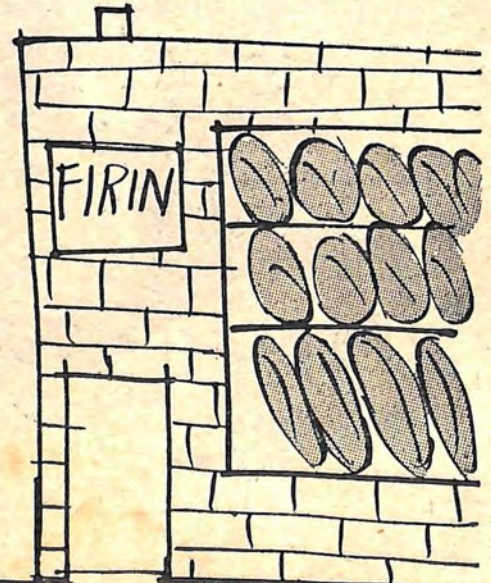
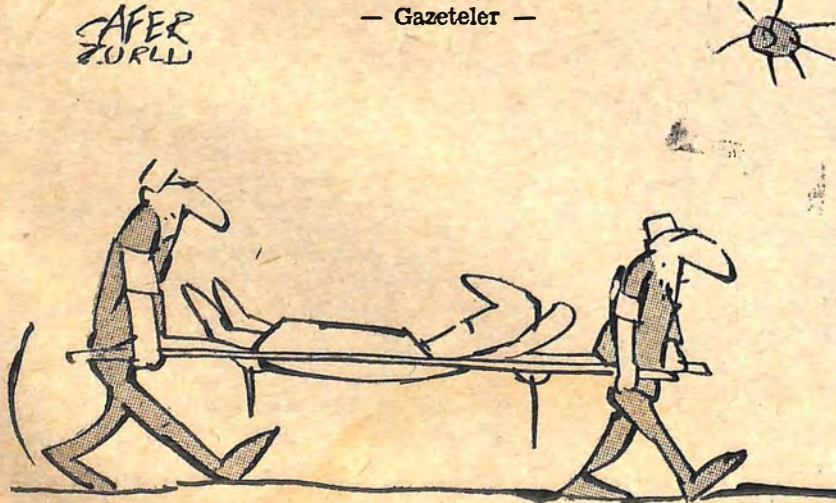
Meşhurlara 21 Soru

Suavi Süalp'in soracağı bu çok enteresan sorulara göre kendi-nizi şimdiden hazırlayınız! Birinciliği kazanan meşhuru-muz, Akbaba'nın şeref üyesi o-lacaktır. Her hafta bir meşhura sorulacak bu soruların cevapla-rını gelecek haftadan itibaren Akbaba sayfalarında bulacaksınız...

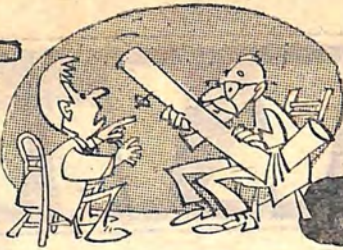
Jüri, sayın okuyucularımızdır.

Ekmeclere vitamin konacak.

— Gazeteler —

Donkişot dayı

MUZAFFER İZGÜ

GEÇENLERDE aklıma esti, bizim İstanbul'daki dayıyı ziyarete gittim. Teknolojide Ameri-
ka'yla şey yarıştırdığımızı ispat etmek için olacak, üzerinde Apollo 14 yazan bir otobüsle İstanbul'a geldim. Sirkeci'den atladım bir dolmuş, ver elini Aksaray ve bizim dayının evi... Aman bir sevindiler, bir sevindiler ki, demeyi gitsin. Tam üç yıldır onlar beni görmemişler, ben de İstanbul'u.

Hoşbeş, kahvaltı mahvaltı derken, dayım dairesine gitmek için hazırlanmaya başladı. Zavalıcağın bir yılı var, o bir yılını da doldurursa maliyeden emekli olacak.

— Ne yapacaksın evlât, dedi, şu bir yıl da ister istemez geçireceğiz... Dayım pijamasını çıkarttıktan sonra, fanilâsının arasına kapkalın bir mukavva yerleştirdi. Üzüldüm: — Vah dayıcı um vah, demek yavaş yavaş kalb.. hapı yutuyor ha! dedim.

Boynunu büktü: — Sorma evlât sorma! dedi. Sonra baktım, yengem, kocaman bir teneke parçasını getirmiş, ha bire dayımın sırtına yerleştirmeye çalışıyor. — Aman dayı, yoksa ciğerler de mi? dedim.

Aynı üzgün pozuyla: — Ah sorma evlât sorma, dedi. Sonra, yengeme seslendi: — Hayriye hanım, galiba teneke-nin ucunu iyice kıvrımadın, kalçamın iki yanına bir şeyler batıp dırıyor.

— Ayol, dedi yengem, galiba nalların kaymış olacak...

Sıgramışım: — Aman yenge ne nalı? — Hiç canım, dayımın nalları, böbreklerinin üzerine koyuyor da... — Vah dayıcığım vah, demek böbrekler de ha? — Sorma evlât sorma!...

Çıkardı, pırl pırl iki nal gösterdi bana:

— Bak işte, birini bir böbreğimin üzerine yerleştiriyorum, ötekini öbür böbreğimin üzerine...

Karı koca, ikisi de bir doktor gibi tekrar böbreklerin olduğu yeri inceden inceye hesaplayarak nalları yerleştirdiler...

— Dayıcığım, bu nallarda özel ı-sınlar falan mı var? diye sordum.

— Yok evlâdım, dedi, basbayağı nal işte... Nal ama çok iyi geliyor.

— Taşa, şuna, buna? — Her şeye evlâdım her şeye!...

Sonra, koştı gitti yengem, içerden kesilmiş bir miğfer tepesi getirdi. — Aman dayı bu da nerenin?

— Söylemesi ayıp evlâdım, idrar torbasının... Tam iki kasiğimin arasına da bunu yerleştiriyorum. Gerçi biraz hâmile kadınlara dönmüyor değilim ama, ne yaparsın çok iyi geliyor.

— Galiba bu da prostat için? — Ah sorma evlâdım sorma!

Yengem, kocaman bir kuşağı döndüre sıkı, bir güzel bağladı dayımın göbeğine, miğfer tepesi de bu sargının içerisinde kaldı. O an güleşim geldi ama, güç tuttum kendimi. Hasta bir insanla alay etmek, yakışık almazdı...

Biraz sonra yengem, elinde iki tane soba borusuyla geldi. Boruların yukarı kısmı geniş, aşağı kısımları dar...

Bağırışımı: — Aman dayı bunlar da nerenin? diye.

— Bacakların evlât bacakların... — Vah dayıma vah, demek romantizma da ha?

— Sorma evlât sorma!... Sar hanım sar!...

Yengem bu kez, o boruları bacağa tutturabilmek için, alttan üstten fitillerle sıkıya başladı. Sıkma işi bittikten sonra:

— Hanım, dedi dayım, al gel benim şapkayı!

Şapkayı karşıdan görünce, içim cız etti:

— Vah dayıcığım vah, demek hastalık uğruna şapka diye bu kazan kadar ağır şeyi kafanda taşıyorsun ha?

— Alı sorma evlât sorma! dedi yine.

— Yarım baş ağrısı mı? — Dert evlâdım dert!...

İçimden, hem aymaklı, hem gülmecli:

«Bizim dayı tam Donkişot'a benzedi» diyordum ki, yengem elinde kocaman bir ekmek saçıyla çıkageldi:

— Aman yenge bu da nesi? — Dayımın şemsiyesi evlâdım...

Zavalı dayıcığım, demek yağmur yağınca bunu şemsiye yerine kullanıyordu. Demek üzerine degecek olan tek yağmur damlası bile onu hasta etmeye yeterliydi... Hele kapıda yengemle vedalaşmaları... Nasıl burkultu içim nasıl... Öyle ya, a-damcağızda kalb vardı, böbrek vardı, prostat vardı, romatizma vardı, dalak vardı... Nerde, ne zaman düğüp öleceği belli olmazdı ki...

— Hakkını helâl et Hayriye hamma! — Helâl olsun Muhsin efendi!

— Biliyorsun Hayriye hanım, makarnayı çok severim, şayet ölür kalırsam vasiyetim sana, her mübarek cuma günü fakirlere makarna dağıt!...

Yengem tane tane dökmeye başladı:

— Öyle deme Muhsin efendi, dedi, Allah göstermesin!...

— Eee hanım, gidip de gelmemek var, gelip de görmemek var...

— Var Muhsin efendi var...

Bu kez başladı dayım da tane tane dökmeye... İhtiyarlar ağalamaya başladılar mıydı tövbeler olsun dayanamam, ben de başladım ağlama-

ya... Yengem, burnunu başörtüsünün ucuna silerken:

— Şu bir yıl da inşallah geçer Muhsin efendi, dedi.

Dayım içini çekerek hıçkırdı:

— Geçer inşallah Hayriye hanım, geçer... dedi. Hadi hadi ağlama... O zaman inşallah hiç evden çıkınaz, sabahtan akşama, akşamdan sabaha dek evde otururuz.

— Bana ağlama diyorsun ama, baksana sen tane tane döküyorsun Muhsin efendi?

— Ağlamam ağlamam... Haydi gir içeriye!...

— Aman dikkatli ol Muhsin efendi!

— Takdiri ilâhi hanım, takdiri ilâhi...

— Takdiri ilâhi ama, sen yine de dikkatli ol!

— Olmaya çalışırız...

Sonra dayım benim boynuma sarıldı:

— Hakkını helâl et yeğenim, dedi. — Helâl olsun dayı, dedim.

Gözlerinde pırl pırl yaşlar:

— Böyle işte evlât, dedi, sümüğünü çekerek. Yaşamak nedir, yaşama-mak nedir, ikisini ayıran kıl kadar bir şey... Bakmışsın varsın, bakmışsın yoksun.

— Aman dayı ağzını hayra aç!

— Açsan ne fayda evlât, açmasan ne fayda!...

— Gerçi haklısınız, epeyce hastalıklarınız var... Var ama, bu umutsuzluk niye?

— Sen benim yerimde ol da umutsuz olma... Hem kim dedi sana hastalıklarım var diye?

— Siz hasta değil misiniz?

— Yok canım, baksana turp gibi yim.

— Pekiyi öyleyse, bu taşlar, bu nallar, bu miğferler n'oluyor?

— Zırh evlâdım.

— Ne zırhı?

— Basbayağı zırh... Artık İstanbul'da yolda yürümek zorlaştı evlâdım zorlaştı. Nereden, ne zaman, ne çapta bir kurşun gelip, nerene saplanacağını ne sen kestirebilirsin, ne ben, ne de polis...

— Demek siz onun için böyle zırhlara bürünüyorsunuz?

— Alı evlâdım ah, bu zamanda en güzel şey bir tankın olacak, bineceksin içine, gülle oynaya işine gidip geleceksin. Ama paranın gözü kör olsun... Neyseee, hadi ben gidiyorum. Sakın ben gelmeden sokağa çıkayım deme. Akşam üzeri bu nallarla, miğferlerle seni bir güzel zırhlarız, öyle çıkarsın olmaz mı?

— Hiç olur mu dayı? demiştim ki, canı dedi bir kurşun, kulağımın dibinden geçti... Dayıma baktım, orali bile değil... Mübarek sanki Garp Cephesinde...

— Dayı kurşundu vallahi...

— Biliyorum evlât, biliyorum... Artık kurşunları da sesinden tanırdık. Bu Bakkal Hüseyin'in komando olan oğlunun attığı kurşun...

Atış talimi yapıyor da.

O sırada, bu kez caaav diye başka bir kurşun burnunu sıyrıp geçti. Hemen attım kendimi yere:

— Yahu dayı, galiba Kıbrıs savaşı falan!...

— Kalk evlâdım kalk, bu da Kasp Kadir'in oğlunun. Komandoya cevap veriyor...

Tam kalkmıştım ki, yanımda gün diye bir şey patladı. Hemen attım kendimi yere:

— Dayı bu neydi?

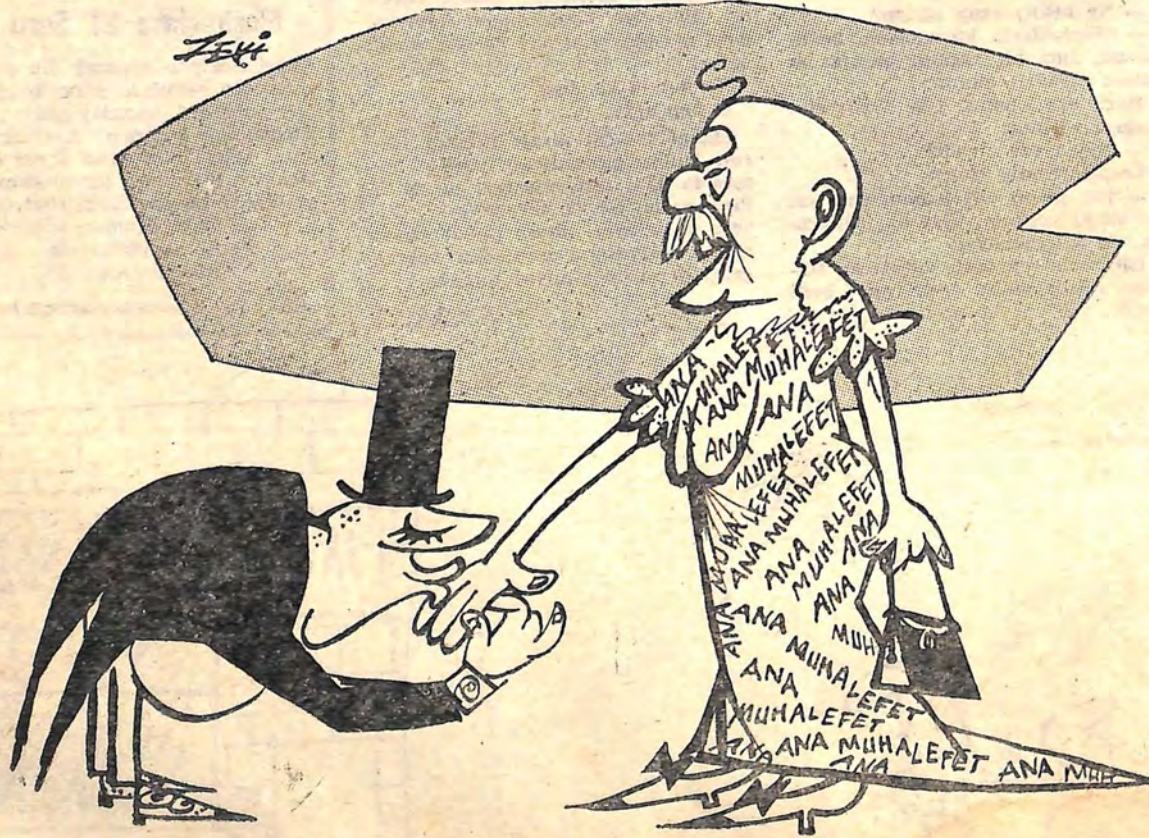
— Bir şey değil canım, molotof kokteyli... Hadi gir gir içeriye. Hakkınızı helâl edin tekrar...

Biraz yürüdü, bağırdı:

— Aman evlât, pencere kenarına falan oturma! diye...

Dayıma baktım, tam bir Donkişot gibi, kalkanını burnuna doğru kaldırmış, bozuk kaldırımlarda zızzaklar çizerek sallana sallana gidiyordu...

Muzafer İZGÜ

— Anneler Günü kutlanıyor. —

Halk nelere gülüyor?

MERAK

Nuh Türkmen, Karaman'ın ünlü iş adamlarından biridir. Hem işini bilir, hem de yaşamasını... Yeniliklere bayılır. Her şeyi bilmek, öğrenmek ister.

Geçen yaz İzmir'de işlerini gördükten sonra, «Ver elni İstanbul» diyerek atlar vapura, vurur kafayı yatar. Sabah, kahvaltıya iner. Boş bir masa bulur, oturur. Fakat nedense yemek salonuna adını atan, sanki dâvetliymiş gibi Nuh'un masasına dizilir. Bir hayli canı sıkılır bizzimkinin. Neyse kahvaltı gelir, başlar yemeye... Masada her şey var. Yağdan alır, peynirden, reçelden alır, çok sevdiği zeytine uzanacak ama, yese, çekirdeğini nereye koyacak? Bu sırada tam karşısında oturan yolcu çatalını zeytine daldırıp ağzına atar. Durur mu Nuh? Aynı hareketi kendi de tekrarlar. Nasıl olsa karşısındaki daha önce yiyecek, çıkardığı zeytin çekirdeğini bir yerlere koyacak. Fakat adam bir türlü çıkarmaz çekirdeği. Bizimki bir süre ağzında eveliyo, geveliyor, sonunda koskoca çekirdeği yutuyor! Yine devam ediyor kahvaltısına. Ama hiç zeytine dokunmuyor. Karşısındaki de...

Salondan çıkarılarken dayanamıyor Nuh Türkmen. Yavaşça zeytine ilk uzanan adama sokuluyor:

- Özür dilerim, diyor. Ben çok meraklıyım da, dikkatimi çeken bir şeyi size sormak istiyorum.
- Buyrun, diyor adam.
- Kahvaltıda bir zeytin aldınız, fakat çekirdeğini çıkarmadınız. Ne yaptığınızı o kadar merak ediyorum ki...
- Valla bey, diyor adam, yutmasına yuttuk ya, ben de hâlâ nasıl çıkacağını merak ediyorum!

R. Hikmet UĞURLU

— Karaman —

LİSTE

Adamın birini köpek ısırır. Yakınları:

- Kuduz aşısı ol, derler.
- Adam aldırılmaz, işine devam eder. Onbeş yirmi gün sonra kendinde bazı emareler sezer. Doktora koşar, olayı anlatır:
- Acaba kuduracak mıyım? diye sorar.

Hastayı sıkı bir muayeneden geçiren doktor:

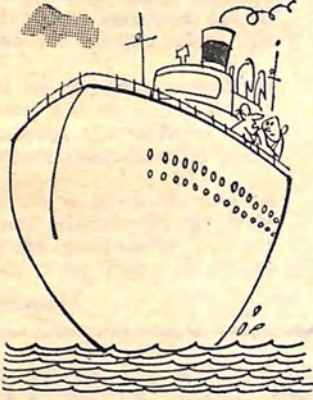
- Maalesef, der.

Bunun üzerine kalemini çıkararak hasta, boş reçete kâğıtlarından birini çekerek yazmaya koyulur. Doktor telaşlanır:

- Tanrıdan ümit kesilmez, der. Vasiyete şimdilik lüzum yok. Hasta gayet sakin cevap verir:
- Vasiyetimi yazmıyorum yahu, ısıracaklarımla listesini yapıyorum!

Âdem YELES

— Hayrabolu —

AÇ MI KALAM?

Öğretmenimiz Ahmet bey kirarlıktan söz ediyordu:

— Bakın artık kocaman çocuklar oldunuz, diyordu. Dilinizi düzeltmeniz gerek. Önce şu «Aney» lâfını atın ağzınızdan. «Aney» yerine, «Anne» demeye alışın.

Dilimizi düzeltceğimize söz vererek ayrıldık.

Ertesi gün öğretmenimiz yine düzgün konuşmanın yararlarını anlatırken, Mustafa'nın sesi duyuldu:

— Hocam siz beni aç kodunuz!

Şaşırdı hoca:

— Neden?

— Dün okul dönüşü vardım eve. Kapıyı çaldım, «Anne, aç» diye bağırdım ses yok. Yeniden çaldım, yeniden «Anneee» diye bağırdım, ses yok! Yarım saat ben seslendim, cevap veren olmadı. Baktım sokakta kalacağım, «Kız aneey, aç kapıyı!» diye bizzim şiveylen bi bağırdım, çit kapı açıldı. «Ne analar var» diye aldı anam beni içeriye. «Şu komşu karı bir saatir çocuğuna kapı açmıyor.» Sordum: «Kapıda kalanın, komşunun oğlu olduğunu ne biliyon?» «Eee» dedi anam. «Bizim burda savcının oğlundan başka, anasını anne diye çağırın kim var?»

İbrahim KAPLAN

— Kastamonu —

NEREDEN ÇIKTI?

1965 seçimlerinden hemen sonra çıkan af kanunu ile hâkim O. Ş. S.'nin dâvalarından çoğu ortadan kalkıyor ama dâvacılara lâf anlatmak bir türlü mümkün olmuyor. Müracaatçının biri gidiyor, yüzü geliyor! Mübaşirler kapıda bekleyenleri dağıtmaya çalışırken, seçimler sırasında hayli olay çıkaran AP'li bir hanım, paldır küldür dâliyor hâkim O. Ş. S.'nin odasına:

— Hâkim bey, benim dâvam ne oldu?

O.Ş.S., dâvacının dosyasını buldurup bakıyor:

— Senin dâvan, afla düşmüş.

Şaşkınlığa kapılan bayan:

— Afla mı düşmüş? diye bağıyor. Ben kimseyi affetmedim ayol.

— Elbet siz affetmiyeceksiniz. Şahsi değil, genel af nedeniyle düştü dâvanız.

Bu kez çaresizlikle:

— Hay Allah, diye söyleniyor partili bayan. Bu af da nereden çıktı bilmem ki...

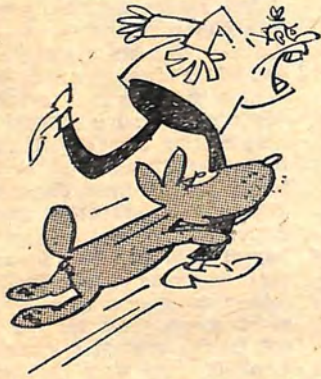
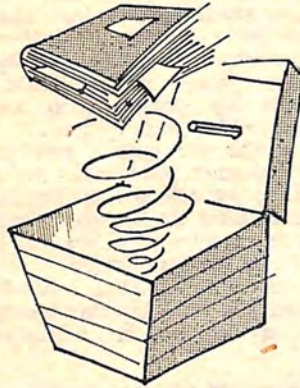
Seçimler sırasında dâvacıdan çektiklerini hatırlayan yargıç, cevabı yapıyor:

— Nereden olacak, sandıktan çıktı hanım, sandıktan!...

O. Şefik SEREN

Yargıç

— Akhisar —

— Üniversite polisi kurulacak. —

«Eşeklerin Sosyal Haklarını Koruma Derneği» olağanüstü kongresini «Karakaçan» otelinin büyük salonunda yapıyordu. Delegeler yurdun çeşitli yerlerinden gelerek, salonu doldurmuşlardı.

Açık oylama ile kongre başkanlığına Marsuvanî, kâtipliklere de Kayseri'den gelen iki delege seçilmişlerdi.

Başkan Marsuvanî anırmalar arasında kürsüye çıkarak konuşmasını yaptı:

— Sayın delegeler... Bazı olaylar dolayısıyla bugün, burada toplanmış bulunuyoruz!... Gündeme göre, ele alacağımız ilk konu eşek milletinin hayatı ile ilgilidir. Hepsinin bildiği gibi, eşek katliamı, et fiyatlarının yükselmesiyle hızlanmıştır. Gizlice açılan eşek mezbahalarında, her gün binlerce vatandaşımız kesilmekte, kasap dükkanlarında kuzu eti diye satılmakta; pastırma, sucuk, sosis, salam yapılmaktadır. Belediyeler gerekli kontrolleri yapamadıklarından, zayıyatımız gün geçtikçe artmaktadır. Bu gidişe: «Dur!» diyebilmenin çarelerini karara bağlamak üzere sayın delegelerimizin ilgisini rica ediyorum.

Başkan sözünü bitirince Heybeliada delegesinin söz istediği görüldü. Mikrofonu ayağına aldı:

— Bazı arkadaşlar inat edip, hiç bir işe yaramadıklarından kasap bıçağının kurbanı olmaktadır. Bizim gibi grand sosyeteye yükselebilselerdi kasap çengeline sallanmazlardı. Bütün mesele insanlarla işbir-

liği yapabilmekte. Biz Heybeli ve Büyükdada'lılar hayatımızdan memnunuz. Üzerimize şık giyimli beyler, mini etekli güzel hanımlar biniyorlar. Hele zayıflık modası çok işimize yaradı. En fazla okka çeken elli kilodan öteye geçmiyor. Sırtımızdaki şık semerelerin ağırlığı kadar bir şey. Onları yeşil çamların altında dolaştırırken hiç zahmet çekmiyor, yorulmuyoruz. Birbirlerinin sırtına binmekten, politikacılarını omuzlarında taşımaktan fırsat bulup da eşeğe binmeye zaman ayıramadıklarından, hızlı gidelim diye, ne sopa ile vuruyor, ne de mahmuzluyorlar. Hattâ, düşeriz korkusu ile, yularımızı sımsıkı ellerinde tutarak, bizi kaplumbağa yürütüşüne zorluyorlar.

Arada bir ceplerinden çıkardıkları şekerleri, onları yere düşürmeye-lim diye, ağzımıza atmaktan da geri durmuyorlar. Bizi insanlar gibi, rüsvet yedirmekle tavlayacaklar akılları sıra... Topu topu günde dört beş saat çalışıyoruz. Halbuki bazı insanlar günde 10-12 saat ağır işlerde çalışıyorlarmış da yine karınları doymuyor, yatacak mesken sahibi olamıyorlarmış. Onlara bakıp, eşek yaratıldığımızı şükretmeliyiz...

İki ayaklıların çoğu gecelerini köprü altlarında, kaldırımlar üzerinde yarı aç geçirirlerken, biz Heybeliada merkepleri sıcak ahırlarımızda, başlarımızda içi arpa dolu torba ile konforlu hayat sürmekteyiz.

Her yiyeceğin taklidini, sahtesini, hilelisini icat eden insanlar bereket versin arpaalarımıza el atmadılar.

YILDIZLARA ŞİİRLER :

BİR ŞARKI SÖYLE BANA

— AJDA PEKKAN'a —

Ne olur, bilmediğim bir şarkı söyle bana;
Sesi hâtıralardan, sözü yürekten gelsin!
Bu şarkı, «Benim Şarkım», diyeceğim sorana;
Bu şarkıyı ne kuşlar, ne de balıklar bilsin!

Kırmızı karanfiller açarken baharına;
Yıldızlar elindeyken hiç çaresiz oldun mu?
Bütün arzularını götürürken yarına;
Her yerini bildiğin bir yolda kayboldun mu?

Bir hançer saplandı mı benim gibi bağrıma;
Aynlık denizinde ben gibi boğuldun mu?
Alkol sokaklarında ağladın mı kahrına;
Sevda çıkmazlarında mutluluğu buldun mu?

Ne olur, bilmediğim bir şarkı söyle bana;
Mavi bir gökyüzüyle ümitlerimi versin!
Ne olur, bilmediğim bir şarkı söyle bana;
Özlediğim yeşili senin şarkın getirsin!

Mukadder ÖZAKMAN

Belki sıra daha yem torbalarımıza gelmedi. Deprem bölgesinden gelen ve gazetelerde çıkan resimleri gördünüz mü bilmem... Yıkıntılar arasında insanlar:

— Bizi kurtarın!... diye feryat ederlerken, kurtarma ekipleri ilkin biz hayvanların hayatlarını düşünmüştür:

— Eşekler, öküzler, inekler telef olacak! denildiğinde, Doğu'ya ilgililer uçaklarla yiyecek sevk etmişlerdir. Kongre tarafından, hayvanların hayatını düşünen muhterem zevata teşekkür ve bağışlık telgrafları çekilmesini teklif ediyorum...

Muğla delegesi oturduğu yerden: — Yuuuuh!... diye bağırıldıktan sonra kürsüye fırladı:

— Sayın başkan... Heybeli delegesi komprador ağzıyla konuşuyor! Bu delege mutlu azınlığın rahatlığı içinde. Yalnız kendisini düşünüyor. İnsanlarla işbirliği yaparak, bizlerin sömürülmesine aracılık eden komprador uşağı günde 12 saat aç susuz sırta odun taşıyan orman köylerinin eşeklerini düşünmüyor. İçimizde böylesine dalkavuklar bulundukça, sömürü düzeni devam edip gidecektir. Şu sırtımdaki yaraya ba-

kın... Herif, yarım tonluk odunu sırtına sardıktan sonra, üzerine kendisi de biniyor. Azıcık nefes almak için yavaşlasam, ucu çivili sopayı kabalarım merhabet etmeden batırıyor.

Efendisinin ağzı ile bize «merkep» diyen insanlaşmış bu gibi kişilerin eşeklik vatandaşlığından çıkarılmasını teklif ediyorum. Karar kongrenin yüce delegelerine aittir...

Büyükdada delegesi çifte ata ata mikrofonun karşısına geçmişti:

— Sayın delegeler, dedi, içimizde aşırı konuşanlar var. Geçerli düzeni bozmak, sınıfları birbirine düşürmek istiyorlar. İnsanlarla ortaklaşa sömürücülük yaptığımızı iddiası gü-lünçtür. Evet, vücudu ile birlikte kafalarını da çalıştıran bazı vatandaşlarımız sömürüyorlar ama, bu sömürü düzeni yalnız insanlara karşı işliyor. Örnek vereyim:

Bugüne dek insanlar arasında, belirli kişiler dışında, orta halliler bile Hilton gibi lüks otellere, gece kulüplerine adım atamazken, övünerek söylüyorum, bir temsilcimiz bu yerlere girebiliyor... Oradakiler bu dört ayaklı konuşu alkışlar arasında karşılıyorlar. Mini etekli, takma saçlı, yapma kirpikli güzel bayanlar, temsilcimizi öpüyor, okşuyorlar. Baş köşeye buyur ediyorlar. Çeşitli yiyecekler ikram ediliyor. Çikolata, muz, havyar gibi kıymetli besinler alan vatandaşımızın bazen yediklerinden midesi rahatsız oluyor. Uşaklık, sömürü yordakçılığı bu işin neresinde? Bunlar ortalığı karıştırmak için düpedüz iftira etmektedirler...

Delegelerin bir kısmı yüksek sesle anırmaya başlamışlardı.

Başkan güçlükle anıranları susturduktan sonra:

— Arkadaşlar, dedi, biz burada yon tartışması yapmak üzere toplanmadık. İkiye bölünür, ideoloji kavgaları ile birbirimizi boğazlamaya kalkarsak, akılsız insanlardan ne farkımız kalır? Çok rica ederim insanlık etmeyin!...

Kongre başkanı kongrenin sonunda tekrar kürsüye çıktı:

— Sayın eşekler ve sıpalar.. dedi, kongreniz toplantısında eşeklik tarihine geçen önemli kararlar almış bulunuyor. Gelgelelim, insanlar bizim dilimizden anlamıyor. Onlara bu kararları nasıl duyuracağız?

Ankara delegesi söz istedi:

— Sayın başkan ve de sayın kongre üyeleri... İnsanları idare edenler iki ayaklıların yaptıkları toplantılardaki dilek ve şikâyetlerine bile ne ulak veriyor, ne de anlıyorlar. Şimdi söz para etmiyor. Bütün meselelerini yürüyüşle hallediyorlar. Biz de yürüyeceğiz!... Gerekirse bütün eşekler dört nala kalkacağız... Hep birlikte anırmaya başlarsak, isteklerimiz sağır sultan bile kulak verecektir!...

Burhan ESEN

Giresun'daki maçta 16 kişi yaralandı. — Gazeteler —

Dün...

Bugün!..

YEDİ

PAZARTESİ

Bahane

Hollandalı kadınların başlattığı bir akım, İngiltere'ye sığmamış son günlerde. Haklı görünmek için has-palar bir de isim takmışlar bu akı-ma: «Eşitlik Savaşı».

Kullanılan silahlar da, hiçbir sa-vaşta görülme-yen cinsinden: El ile Dil!

«Erkekler gibi giyiniyoruz, erkek-ler gibi çalışıyoruz, erkekler gibi sa-vaşıyoruz, fakat hâlâ erkeklerin kö-lesi olarak yaşıyoruz» diyen cengä-verler cadde sokak dolaşıp, kıştır-dıkları erkeklerle atıyorlarmış eli, basıyorlarmış çimdiği!

Avrupa dergilerinin sayfaları, bir tecavüzden korunmak, namusunu kurtarmak için kaçışan erkek resim-leriyle dolu.

Eh, çok sürmez, yarın öbür gün bizde de görülür aynı sahneler. Ve hanımlarımız da adına «Eşitlik Sa-vaşı» derler. Oysa düpedüz erkekle-rin el atmada, laf atmada, çimdik atmada haklı olduklarını gösteren bir belgedir bu. «Eşitlik» dedikleri sadece bahane. Ortada ne geçimsiz-lik var, ne savaş... Giyim modasına uyup pantolonu ayağına geçiren, ka-dın da olsa, karşısındakine çimdiği basıyor arkadaş!

Hele erkeklerin kadınlaştığı bu-günkü dünyada, erkekleşen hangi kadın eline, diline hâkim olabilir?

SALI

Çatırdıyor bre!

Bir ülkeyi yönetmekle, görülen bir rüyayı tâbir etmek arasında pek fark yok galiba. Politikacılık da o-layları hayra yorup, yatıştırıcı de-meçler verme mesleği olsa gerek.

Yurdun herhangi bir bölgesinde toprak ağalarına karşı köylü ayak-lanması olur, ekilmiş ya da ekilecek topraklara el konur, bir iki sert tedbir, bir kaç tâvizden sonra hü-kûmet adına bir ilgilinin yatıştırıcı sözleri duyulur: «Bu gibi olaylar, demokrasinin tabii tezahürüdür.»

Olayın temelindeki neden hiçbir zaman araştırılmaz.

İlericilik, gericilik diye nitelendirilen bir kitle hareketi olur, tedbir, tehdit, sökmezse tâviz derken sa-yın ilgilinin sesi yeniden duyulur: «Olayın sağla solla bir ilgisi yoktur. Demokratik düzenin getirdiği vic-dan hürriyetinin tezahürüdür.»

Ne çare aranır, ne tekrarını ön-leyici tedbirler alınır.

Şimdi aynı sözler, aylardır ağız-larda dalgalanan, kulaklarda yankı-lanan «Görevi kötüye kullanarak, yakınlarla çıkar sağlama» konusun-da söyleniyor: «Kimin ne kadar pa-rası olduğu, özel hayatı ilgilendiren bir sırdır. Açıklanamaz!»

Ve her halde bu tip gizlilikler de bizim demokrasinin kendine has te-zahürüdür.

Uyaran çok ama, kulak asan yok! «Düzen çatırdıyor!» diyenlere, hancı-nın, Hoca'ya verdiği cevabı tekrar-lıyor düzeni ayakta tutmakla görevli olanlar.

Bilirsiniz, özel işleri için bir kaç günlüğüne şehre inen Nasrettin Ho-ca, derme çatma, yıkık dökük bir hana postu serer. Serer ya, araba geçtikçe sallanan, rüzgâr estikçe ça-tırdayan handa uyumak ne mümkün! Uykusuz geçen ikinci gecenin saba-hında:

— Hemşerim, der hancıya, biraz masraf edip, şu hanı temelden bir onarsana sen.

Müşterisinin söylemek istedikleri-ni anlayan hancı:

— Meraklanma Hocam, der. Bir çivi çıkmadan daha yüzyıl dayanır bu han.

— Korkma yahu, bu Apollo 13 değil!..

— Yahu nasıl dayanır, çöktü, çö-kecek! Sallanmaktan başım döndü!
— Sallanmasına bakma Hocam. Malûm, gece oldu mu dünyadaki bü-tün mevcudat gibi, bizim han da Cenabı Hakka tazim ve tekrim eder. İbâdet faslına giren bir şeye sallan-ma mı derler?

Sabırı taşan Hoca:

— İşte ben de ondan korkuyorum ya, der. Tazim ve tekrimi artır-a gecenin birinde ansızın vecde gelir de, secde-i Rahmana kapanıve-rirse halimiz nice olur?
İlahi Hoca... Ne olacak? Demokra-sinin tabii tezahürü olur!

Çayeli'nde olaylar çıktı.

— Gazeteler —

ÇAY ELİ!

GÜN

ÇARŞAMBA

Görev verelim

50 yılda 70 ton içki tükettiğini bil-diren Değirmendereli bir vatandaş, Tekel'den jübile yapmasını ve ken-disine emekli maaşı bağlanmasını is-temiş.

Ne yapsın adamcağız? Devlete ya-rarlı olanların değil, devlet malını yutanların gözde tutulduğu bir de-virde sağına bakmış, soluna bakmış, «70 ton içki yuvarlamakla şampiyon-luk bende» deyip, hak aramaya kalk-mış!

PERŞEMBE

Tersini düle

Dilekçesini, «Bundan sonra parti-ye bir nefer olarak hizmet edece-ğim» diye bitiren Bölükbaşı'nın ist-tifasını, MP. kabul etmemiş.

Şanssızdır üstad. Bildik bileli ne dilediyse, tersi çıkmıştır.

İlk kurduğu MP. için «Yaşataca-ğım» dedi, devrin iktidarı partiyi kapattı!

Yaşatma dileğiyle CMP'yi kurdu, ömrü öncekinden de kısa oldu!

Aynı dilekle bir harf ekleyip par-tinin adını CKMP. yaptı, üstüne baş-kaları yattı!

Yeniden kurduğu MP. ile seçim kazanmayı diledi, Parlâmentoya gir-mek için gereken oyu kendi bile güç-lükle elde etti!

Sonunda Genel Başkanlıktan affı-nı diledi, Genel Kurul reddetti!

Hani üstad, bu terslik üstünüzdey-ken arzuunuza kavuşmak için bir de isteğinizin tersini dileseniz... Örne-ğin «İktidara gelmek istemiyorum» deseniz, lâmi cimi yok 1973'e de var-maz iktidara gelirsiniz!

CUMA

Tatlıdır kâfir!

Yamyamlara göre, insan vücudu-nun en tatlı yeri, avuç içiydi.

Eh, ilkel toplumlarla modern top-lumlar, zevk konusunda uyuşuyor-lar demek.

Zira gerçekten tatlıdır kâfir!

Ve bu tadın zevkine herkes ken-dince varıyor. Yamyamlar, yerken; sıkıntıda olanlar, borç isterken!..

CUMARTESİ

Demeç sizden, cevap bizden

Vatandaşa kaliteli çay içireceğini vaadeden son on yılın ilk yürekli adamı Tekel Bakanı İhsan Birinci-oglu, üreticilerin ayaklanması, hükû-metin baskısı sonunda yelkenleri su-ya indirdi ve önceki söyledikleriyle bağdaşmayan bir demeç verdi:

«Kutulardan çay yerine, bir gün ot çıkabilir!»

Kutulardan zaten yıllardır çay ye-rine ot çıkıyor sayın Birincioglu.

Acaba arada bir de çay çıkartma-nın yok mu bir yolu?

Hani Bakanlığa getirildiğinizden bu yana, toto oynar gibi umutla ku-tulara saldırap duruyoruz da...

PAZAR

Yeni sözlük

300 dokuma tezgâhının çeşitli hi-lelerle gümrükten geçirildiğini açık-layan İstanbul Dokumacılar Esnaf ve Küçük Sanatkarlar Derneği Ba-şkanı, «Rüşvetin adı, Manifesto ol-du» demiş.

Eee, dilimizi zenginleştirmek için az kafa patlatmıyor eloğlu! Hem de-ğişen sadece rüşvetin adı değil kl... Toplum düzenine bak bak, yepyeni bir sözlük yapı!

Günümüzde «Haraç» a göz hakkı deniyor, «Barbarlık» a söz hakkı...

İltimas, öncelik tanıma oldu; ka-çakçılık, aklını kullanma... Yasalara saygılı olmanın, dürüst kalmanın bu sözlükteki yeri mi?

Söyleyelim: Budala!

Güllü Bacı dedi ki...

VEDAT SAYGEL

C İKİŞİMİZİN geleneksel Hidrelleze rastlaması, günler öncesinden düşündürmeye başladı bizi. Herkesin grup grup kırlara mesire yerlerine aktığı, çalı çırpı tuşturup üstünden atladığı, niyet tutup mâni yaktığı, çeşitli usullerle fal baktırdığı bir günde biz neden bir köşeye bütüldüğümüz oturacaktık? Yüzbinlerce okuru ile en büyük ailelerden birini meydana getiren AK-BABA, en büyük güçlüklerden biri ile karşı karşıyaydı. Yurdun ve dünyanın çeşitli bölgelerindeki aile üyelerini bir araya getirmenin güçlüğüydü bu. Toplanmak mümkün değildi ama, Hidrellezi birlikte geçirmek pekâlâ mümkündü. Sonunda:

— Gönüller şen olsun, dedik. İlle bir ağaç gölgesinde oturmak şart değil a... Yuvaların en sıcak AK-BABA'mızın sayfalarında toplanır, birbirimizden uzak da olsak, Hidrellez şenliğini yine bir arada yaparız.

Eğlenceye, memleketin falına baktırmakla başlamaya karar verdik.

— Aman, sıradan bir falcı olmasın bu, diye akıl verdi arkadaşlar. Madem memleketle ilgili, üşenmemelisin. Aramalısin, taramalısin, varları yok, yokları var edecek güçteki usta falcıları bulmalısın!

Falı, varları yok eden okus pokuşçulara baktıracak olduktan sonra ne diye Kerem misali aranayım? Bir koşu, soluğu 25 yıl önce iktidarda bulunan CHP'nin as elemanlarından birinin yanında aldım:

— Üstad, dedim, türlü şihirbazlık örnekleri göstermiş bir partinin temel adamı olarak, Hidrellez nedeniyle sizden memleketin falına bakmanızı rica edecektim.

1940-50 yılları arasının önemli adamı:

— Bir işaretle piyasadan şekeri kaybetmeyi, ekmeği kaybetmeyi, tuzu kaybetmeyi; hattâ seçim kaybetmeyi bilirim de, fal bakmasını bilmem doğrusu, dedi.

— Kimi tavsiye edersiniz?
— Sihirbazlıkta bizi geçenlere gidin.

Sıcacı sıcakına 46 Demokratların

dan birini yakaladım:

— Siz, dedim, illüzyonizmde rakipsizsiniz. Millet huzurunda az hüner göstermediniz. İktidarınız zamanında memleketi binbir güçlüklerle getirilen demokrasiyi kaybettiniz, nurlu ufuklara gidildiğini söyleyerek peynirden çaya, kahveden oto lâstığına varıncaya kadar her şeyi kaybettiniz.

— Uzatma, ne istediğini söyle. O saydıklarınızı kaybetmek iş mi? Elimizdeki iktidarı bile kaybettik!

— Hidrellez nedeniyle memleketin falı...

— Bak arkadaş, şihirbazlık istiyorsan, var olan bir şeyi göster şıppadak yok edeyim. Ama fal dedin mi, Sulukule'ye gideceksin.

Gittik.

— Bu işin ustası, Güllü Bacı'dır, dediler. Fal bakmakta üstüne yoktur!

Hazırladığı Hidrellez mânilerini torbaya doldururken bulduk Güllü Bacı'yı. Fal baktıracığımızı öğrenince sordu:

— Gönül meselesi mi beyciğim?
— Hayır, dedik, memleket meselesi...

— İlâhi beyzadem... Ben bir garip çingeneyim, ne anlarım memleket meselelerinden? Büyüklere gıyseydiniz ya...

— Size onlar gönderdi zaten.
— E, madem memleket işleriyle uğraşmak Sulukule'ye kaldı, baka-yım falına. Ativer Güllü'nün mendiline iki yirmibeşçik...

— Neden bir değil de, iki?...
— Avuçladığı baklayı beştaş oynayan çocuklar gibi önüne serperken cevap verdi.

— Turistik tarife beyciğim.
İki yirmibeşliği atıp başladık dinlemeye:

— Haydi ne ise memleketin halı, o çıksın falı... Aman aman bir karışıklık, bir telâş, bir uyuşmazlık... Geleceğimiz de bugünkü gibi yâni. Oh oh, Rabbim kem gözlerden saklasın, bu hareketli, bereketli yaşayışı çekemeyen düşmanlarımız hasetlerinden çatlasın! Millet bi zenginleşecek, bi çoğalacak, caddeler yetme-

yip, arabalar kaldırımlara çıkacak, evler yetmeyip insanlar sokaklarda yatacak! Boğaz Köprüsü Aksaray geçitinden önce bitecek, yayalar Ha-liç'i yürüyerek, Aksaray çukurunu sandalla geçecek. Para bi artacak, bi artacak, Spor-Toto idaresi yenilik yapacak. Şimdiki gibi onüç tutanlar değil, iki kolon oynamak için para bulanlar büyük ikramiyeye konacak.

Sabırsızlıkla sordum:

— Refah gibi, huzur gibi bir şeyler görünüyor mu?

— At iki yirmibeşçik daha, baka-yım beycağzım. Oh, keseciğine sağlık. Hemen de nasıl çıktı? Refah mı deseem, huzur mu deseem, çok uzaklardan birini bekliyorsun. Bana sorarsan ayağını sıcak tut, başını serin; onlardan pek hayır yok, bekle-me derim. Dağ gibi bir engel var önlerinde. Siyasi uyuşmazlık mı deseem, sağ sol mücadelesi mi deseem, işsizlik meselesi mi desem? Dört yol ağzında durmuş, hangisine gireceklerine bir türlü karar veremiyorlar.

Daldırdı elini niyet torbasına:

— İyisi mi gel şu falı bırakalım, memleketin niyetine ne çıktı ona bakalım! Niyetcağzı falcağzından güzelmiş ayol:

«Cihana açmışsın elini
Borca kurmuşsun düzenini
Müsrifliğin sürdürürsen
İcrada bulursun kendini.»

— Eh, genel olarak memleketin falına bakıldı sayılır, dedim. Şimdi fassılara geçelim. Al şu iki yirmibeşliği, AP'nin içinde bulunduğu durumu anlat bakalım.

Serpti baklaları:

— Vah vaah!... AP'nin başındaki-nin derdi boyunu aşmış! O güzelim suratını üzüntüden asmış. Yıldızcağzı kararışmış, şanscağzı dönmüş; pala bıyıklı ırice biri partiyi içerden bölmüş.

— Tamam, dedim, kırkbirler deniyor onlara.

— Kırkbirler de bütün değil ayol. Onlar da bölük pörçük. Kimi partiyi ele geçirmenin yollarını arıyor, kimi kantar topuzu gibi sağa sola

kayıyor. Bütün parmaklar baştakini itham ediyor. Kimi «Kendini kurtar», kimi «Partiyi kurtar», kimi «Hepsini boşver, kötü durumdaki yakınlarını kurtar» diyor.

— Eee, ne olacak sonunda?
— At iki yirmibeşçik daha...
Attık. Baklalara baktı baktı:
— Sonunun ne olacağını kendi bilmezken ben nerden bilirim? deyip işin içinden çıktı.

— Şansına bir niyet çek barı...

— Niyet kolay beycağzım, at şu raya bi teklik, bütün AP'liğin niyetini çekeyim. Ha şöyle... Para veren ellerin dert yüzü görmesin.

Daldırdı elini torbaya:

— Bu, AP'nin olsun, deyip okuma-ya başladı:

«Oy oy diye bağırarak
Sandıklara yığıldık
Kapağı bir açtılar
Tesbih gibi dağıldık.»

— Bu, Demirel'in olsun.

«Düşmanım dostumdan çok
Alımın ağır gözüm tok
Sözüm senettir benim
Komisyona liizum yok.»

— Oldu olacak Bilgiç için de çek bir niyet, dedim.

Çekti:

«Cokeylikti muradım
Bir kumardır oynadım
Dizginleri isterken
At doldu, yaya kaldım.»

— Sen şu baklaları at da, bir de öteki cepheye bak bakalım, dedim. CHP'de neler oluyor?

Baklalara bakan Güllü Bacı'nın suratı asıldı:

— Aman amaaan, orası AP'den de karışık! Göz göz olmuş Paşamamızın yüreği, kamburlaşmış CHP'nin direği.

— Paşa neden kederli acaba?

— Sıkıntıdan beycağzım. Bak şu racığa, nasıl da ayan beyan görünüyor... Sağına Erim'i, soluna Ecevit'i almış, üstelik başındaki kırk tilkinin kuyruğu birbirine dolanmış!

Merakla sordum:

— Kurtuluş ümidi yok mu yâni?

— Bilmem ki, dedi Güllü Bacı. Şu rada bir Satır görünüyor ama, nereye ineceği belli değil! Tilkilerin düğümlenen kuyruklarını mı kesecek, taraflardan birinin hesabını mı görececek, orası karanlık.

— CHP'nin geleceği hakkında neler görünüyor?

— İlerisi parlak maşallah... Seçimden seçime girecek, demeç üstüne demeç verecek ve daha uzun yıllar kendini muhalefette görecektir!

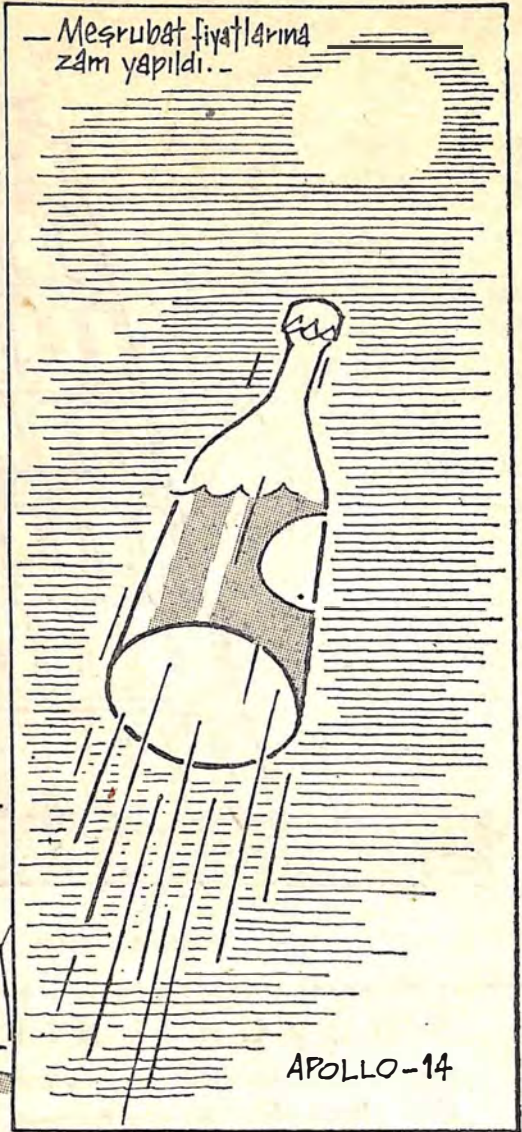
«Giy ve at modası» memleketimizde!

—Bölükbaşı Genel Başkanlıktan
istifa etti.—

—Meşrubat fiyatlarına
zım yapıldı.—

—Öğrenci hareketlerindeki çatışmalarda ölenlerin sayısı on bir'e yükseldi—

Elini soktu torbaya:

— İşte niyeti:

«Oku var, okçusu var
Hedef dışına atar
Sarhoş mu, şaşı mıdır
Sol gösterir sağ yapar.»

İkinci niyeti çekti:

— Bu da Paşamızın olsun.
«Rakipsizdir ya niye
Bir tarihi hediye
Kaç sekreter eskitti
Dediğim dedik diye.»

— Ecevit'inkini de çekeyim mi? dedi.

— Yok, dedim. Onun niyeti de, kaderi de belli... İster istemez gerçek halk adamlarının âkıbetine uğrayacak. Sen şu bizim MP. ile Bölükbaşı'nın fallarına baksana.

— Onların fallarına çoktan bakılmış ayol, dedi Güllü Bacı. Ama hatırları kalmassın... Sevabına birer niyet de onlar için çekeyim. Hadi bu fidan boylu Osman'ın olsun:

«Büyük savaşlar verdi
Sonunda göze geldi
Toplandı kurmay heyet
Rütbe tenzili etti.»

— Bu da MP'ninki:

«Yine mi değdi nazar
Kuyunu kimler kazar
Herkes gitti sadece
Kaldı yalnız işgüzar.»

Güllü Bacı da, biz de iyice terlemiştik. Yanından ayrılırken:

— Durun, dedi, son kalan şu iki niyet de vatandaşın olsun:

«Ne üzü, ne de sevin
Dünyada belli yerin
Canağzını hiç sıkma
Toto oyna şekerim.»

Boşver huzuru, işi
Refah kırmış kirisi
Dümenini bul sen de
Ol hatırlı bir kişi.

Güllü Bacı Hidrellez şanlığı yapanların yanlarına giderken, biz de Akbaba'ya döndük.

Vedat SAYGEL

SON zamanlarda görmüyorum; eskiden basınımızın eğlencelik sayfalarında resimli bilmeceler olurdu. Atlarında da şöyle bir yazı:

«Bu resimde bir yanlışlık vardır. Dikkatle bakın bakalım, tersliği bulabilecek misiniz?»

Gözünüzü çıkaracak gibi dikkat kesilip çizimleri bir bir tarar, sonunda birden sevinirdiniz: — Buldum, buldum! Rüzgâr arabasının kaldırdığı tozu, bayrağı, kızın saçlarıyla eşarabını şu tarafa uçuruyor; bakanın dumanı ise ters tarafa savruluyor!

Galiba son zamanlarda çevremizdeki gerçek görüntülerde ve basın fotoğraflarında çeşitli terslikler öyle çoğaldı ki, o biçim yanlışlıklar icat edip çizmeye hacet kalmadı.

Bakın, şimdi size yine basınımdan bir gerçek olay bilmecesi sunacağım. Türk Haberler Ajansı'nın Sivas mahrepli şu haberini dikkatle okuyun lütfen:

«Gençler arasında yapılmakta olan bir futbol maçında hakeme itiraz eden Şinasi Akkoyun, daha sonra münakaşaya tutuşmuştur. Bununla da hırslını alamayan Şinasi Akkoyun tabancasını çekmiş ve hakem Ali Bayram'ı üç yerinden vurarak öldürmüştür.»

Söyleyin bakalım, bu sözli bilmecedeki terslik nedir?

— Hakeme itiraz edilmez, diyebilirsiniz.

— Futbol bu kadar ciddiye alınmaz...

— İnsan ne kadar hırslanırsa hırslansın, top yüzünden cinayet işlenmez...

Hiçbiri değil.

Her maçta hakeme en az yirmi kere itiraz edilir. Futbol o kadar ciddiye alınır ki şehirler,

YELPAZE

REFİK ERDURAN

HAKEMİ HAKLAMADAN ÖNCE

hattâ ülkeler arasında futbol karşılaşmaları çıkar. Cinayet dersiniz, top şöyle dursun, çok daha küçük şeyler yüzünden bile işlenir. Hele bizimki gibi öfkesi burnunda toplumlarda...

Yalnız şu olmaz efendim:

Tabancayla futbol oynanmaz.

Çünkü tabanca ağır ve biçimsiz bir nesnedir. Hem hız keser, hem de insan neresine sokuşturursa sokuştursun, hareket kabiliyetini kısıtlar. Futbol ise hafiflik ve kısıtsız hareket rahatlığı gerektiren sporların başında gelir.

Acaba Şinasi Akkoyun adındaki delikanlı kötü futbolcu olduğu için mi sahada tabanca taşıyordu, yoksa sahada tabanca taşıdığı için mi kötü futbolcuydu?

Belki o gün maça çıkarken gövdesini bir tabancayla ağırlaştırıp hantallaştırmıştıydı daha iyi top oynardı, daha iyi top oynayınca o kadar sinirlenmezdi, o kadar sinirlenmeyince de elini kana bulayıp kodeslere düşmezdi.

Tabancayla ilgili olayların çoğunda görebilirsiniz aynı sebep-sonuç ilişkisini.

Adam karısını başka bir erkekle yakalar, ikisini de çeker vurur. Ve doğru deliği boylar.

Şimdi düşünelim:

Adam karısını seviyor idiye, işlediği cinayeti kendini o sevdiği kadından ebediyen yoksun etmiş demektir.

Yok sevmiyor da sırf kadının başka bir erkeği kendine tercih etmesi yüzünden gurur zedelenmesi krizleri ve kıskançlık bunalımları geçiriyor idiye, cinayetin o acıları dindirmesini beklemek yine boştur.

Bir kadının ölümü, onun başka bir erkeği kocasına tercih etmiş olduğu gerçeğini değiştirmez ki...

Kısacası, işe tabanca karıştırılması kötü bir durumu daha da kötüleştirmekten başka bir sonuç vermemiştir. Ve söz konusu koca, ya o durumda tabancanın yararsızlığını göremeyecek kadar ilkel bir budaladır, ya da gördüğü halde duygularına yenilen bir zavallıdır.

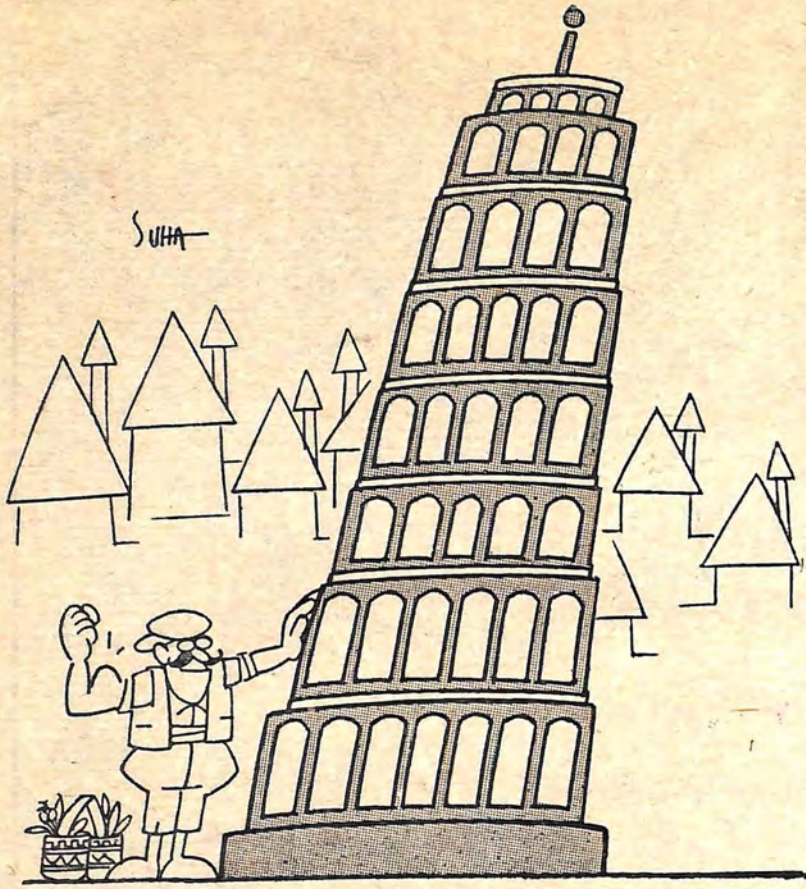
Yanlış anlaşılmasın: ben körtükörüne tabanca düşmanı değilim. Kurşunların durum düzeltmeye yarayabileceği şartlar da vardır. Ama o nâdir şartların neler olduğunu kestirmek ve kurşunları gerçekten akıllıca kullanmak dünyada pek az babayığitin harcıdır.

Futbolda ve izdivaç ilişkilerinde bozgun getiren tabancanın, çok daha karışık bir alan olan toplum olaylarında kolayca zafer yaratmasını bekleyerek sağa sola gelişigüzel kurşun sıkıma başlamak ise her türlü sorumsuzluk ve avanaklığın ötesinde bir delilliktir.

Son günlerde hiç gereği yokken ve sırası değilken toplumsal konularda tabancalı psikolojiye girmiş görünen vatandaşlarımıza öyle bir delilikten kaçınmalarını önemle salık veririm.

Kaçınamazlarsa toplum içinde Sivas'lı Akkoyun'dan beter kara koyunlar durumuna düşmeleri de kaçınılmazdır.

Refik ERDURAN

TURİST ÖMER:

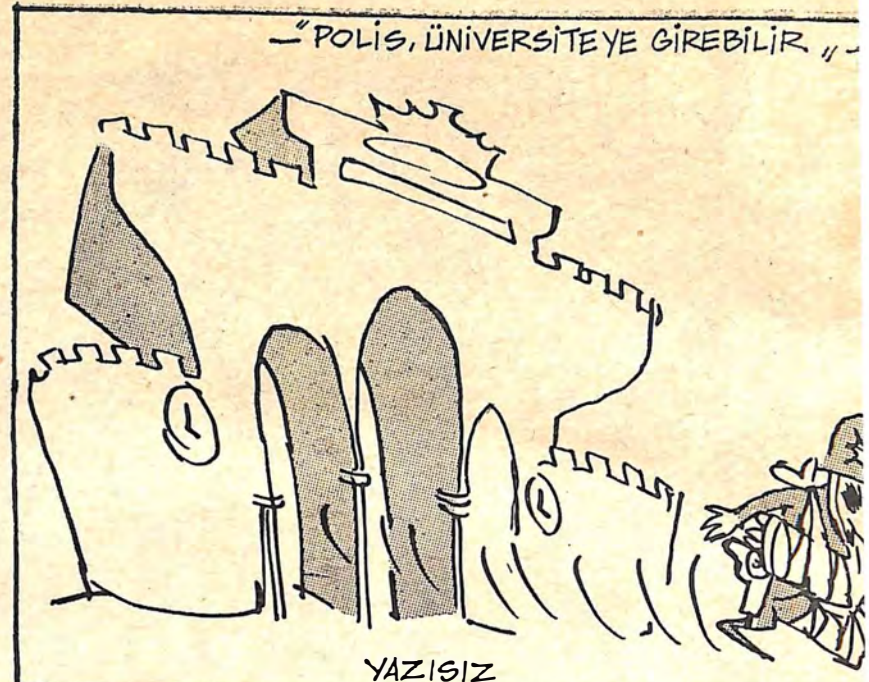
Büyük Lâflar..

- * Kadın tereddüt ederse onu elde ettin demektir.
- * İyi eş bulmak güçtür. Bir kere bulursanız aman dikkat edin, onu kaçırmayın elden.
- * Kadın sevince, suçu bile hoş görür; nefret edince de fazileti bile hoş görmez.
- * Kadın mektupları ne kadar uzun olursa olsun mühim şeyler en sonundadır.
- * Hoppa kadınların kalbi, her yaprağı başka bir erkek tarafından koparılan bir güle benzer. Günün birinde evlenecek olurlarsa kocalarına ancak dikenleri kalır.
- * Karına rica edersen sözünü dinler. Emredersen karşı gelebilir fakat sana tapar.

Çıplaklık modası bütün dünyayı sarıyor. — Gazeteler —

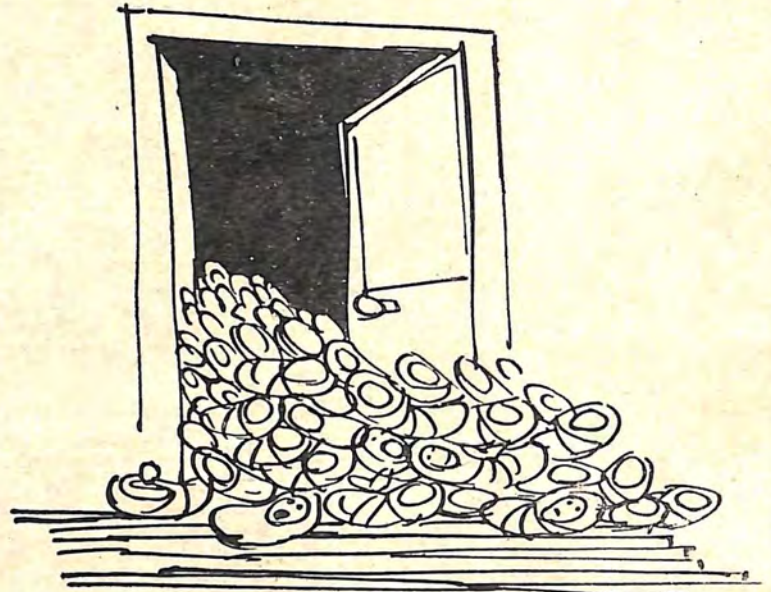

— Yaşlı ama, modayı nasıl da yakından izliyor!..

YAZISIZ

— ÇOCUK MAHKEMELERİ KURULACAK. —

MAHKEME KAPISI !..

Sevgili

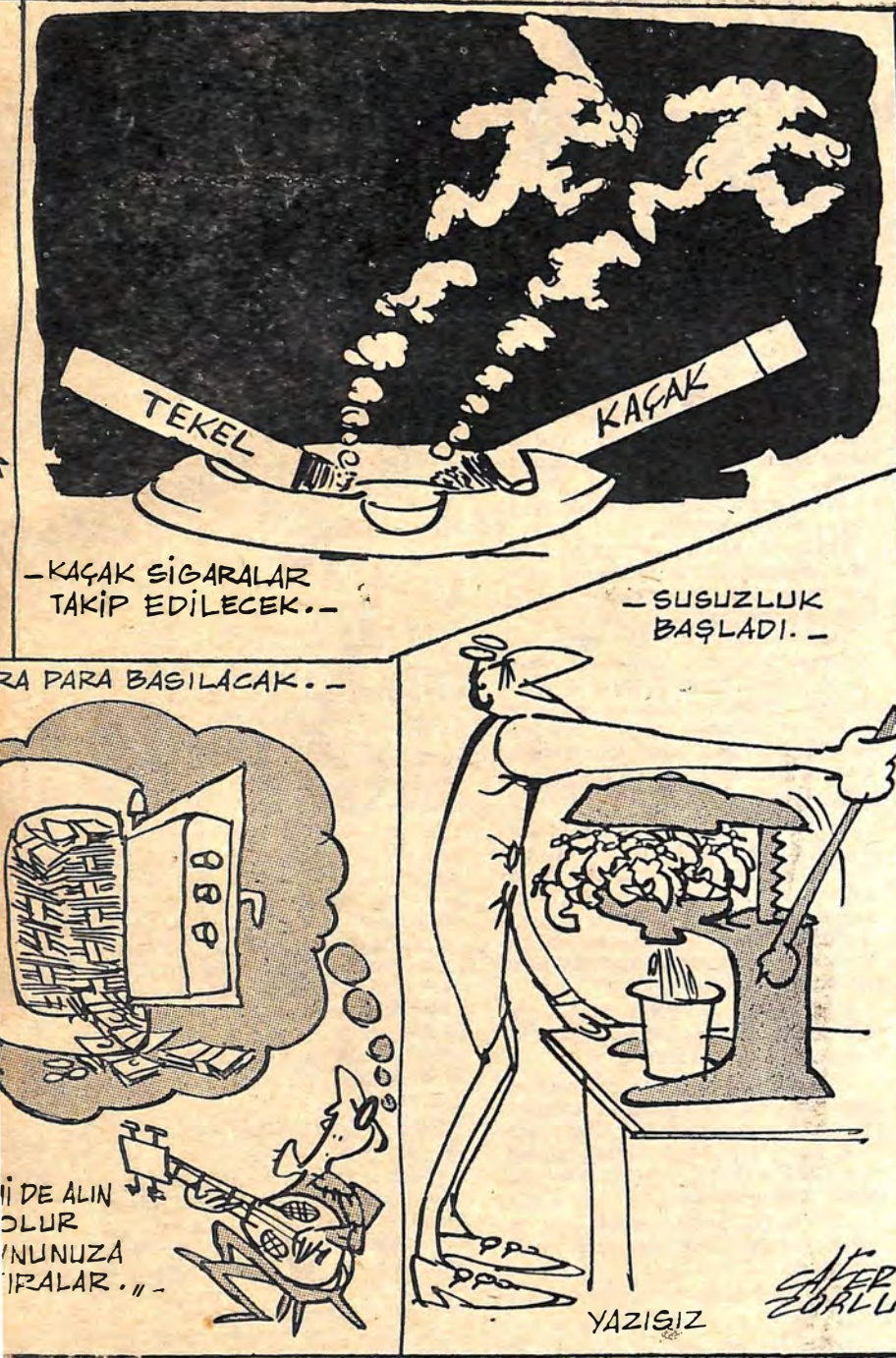
Bugün Anneler Günü...
Mayısta «Anneler Günü» olur ana,
Sen de bilesin diye yazıyorum bunu,
Utana utana...

Büyük kentlerde Anneler Günü,
Hediyeler,
Beyaz karanfiller sunulur,
Kutsal emeklerin
Yüce sevgilerin ödülü.

Bilirim,
Yine elinde çapa ile geldi bahar sana,
Yine iki büklümsün.
Bir zaman bana verdiğini,
Şimdi de veriyorsun,
O uzak köyümüzdeki, el kadar toprağına

Mayısta «Anneler Günü» olur ana...
Sen de bilesin diye yazıyorum bunu,
Utana utana...

Sırtında gezdim bir zaman,
Ahırda, tarlada, dağda.
Benim ayağıma diken,
Senin yüreğine hançerdi batan.

Yazılı

Güller ve Dikenler..

- * Bal arayan arı, kovanının etrafında dolaşmaz.
- * Şansına razı olan bir tek kadın yoktur.
- * Bin dost pek az, bir düşman çoktur.
- * Erkeklerin çoğu, bir kızın tarihçesinden çok, coğrafyası ile ilgilenirler.
- * Neden bazı kadınlar hem kocalarını sevmeyizler, hem de onu başka kadınlardan lüskanırılar!..
- * Hayat bir aynadır. Ona gülersen o da sana güler.
- * Hiç âşığı olmayan kadına çok tesadüf edilir, fakat bir tek âşığı olan kadın az bulunur.

— Türkiye'ye gelen turistlerin çoğu maksî giyiyor. —

inacının

Sen;
Çatlamış kâğıt dudaklarıma ağlayan.
Gözlerin var ya, gözlerin...
En güzünü kötülüklerle kalkan.
«Seni okutacağım» diye,
Ant için kahraman.
Ve öküzünü satıp,
Kente ilk gönderirken ardından,
Sabahlara dek dualar okuyan...

Sağol, anam.
Büyüdüm şimdi,
Sen; «Kurtul evlâdım, git buralardan...»
 demiştin ya,

Gittim uzağa.
Bugün Anneler Günü,
Bağışla, yine elini öpemedim.
Ana gibi yâr olmazmış, Vatan gibi diyar.

Ağlamak hafiftir yüreğini belki,
Ağla ki olası bahtiyar.
Bugün Anneler Günü ana,
Bir iyilik daha yap evlâdına;

Bir karanfil tohumu at,
O çapaladığın eski toprağa...

Fikret YILMAZ

«Geçmiş zaman olur ki...»

Alo! Alo! Burası Avrupa

ŞEMİSİ BELLİ

TRİOLİZM!

★

NOELDİ, Krismas'dı, Yılbaşıydı derken, Avrupa'nın tüm tatil günleri birbirini kovaladı takvimlerin üstünde!

Eee, ne olacak böyle?... Yan gelip kışlayacak mıyız Viyana otellerinin salonlarında?...

Uçaklar işlemez.. dükkânlar açılmaz.. taksiler çalışmaz.. bir susamlı «Simit» imiz vardı saatlerimizi renklendiren, o da yok ortalarda...

İnceden inceye bir gariplik çöktü üstüme. Üniversite gençliği gibi kendimi bir «Bunalım» içinde hissettim. Boykot mu yapsam, işgal mi etsem Viyana'yı Merzifonlu Kara Mustafa Paşa gibi?... Yoksa bunalıma bir çözüm yolu bulabilmek için «Yürüyüş» e mi geçsem?...

Bir banyo almak, sonra giyinip Viyana caddelerinde yürüyüş yapmak istedi canım.

Banyodan çıkmış, giyinmiş, yatağımın yanındaki komodinin üstünde duran sigara paketine uzanmıştım ki... birden... odama ve eşyalarıma yabancı bazı şeylere takıldı gözlerim...

Komodinin üstünde mini mini bir örümcek iğne vardı. Kristal taşlı, gümüşü ağırları televizyon antenleri gibi çevresini kuşatmış, leblebi büyüklüğünde bir örümcek... Sonraaa... Sonra efendim, bir de jilet vardı, bir paket.. ve bir de... Evet... Bir de ne vardı biliyor musunuz?... Kenarı dantelli beyaz naylon bir göğüs mendili.

Ben banyoya girerken bunların hiçbirini bu komodinin üstünde değildi. Daha doğrusu odamda bu eşyaların hiçbirini yoktu. Ciklet paketi de, mendil de, örümcek iğne de gözbebeklerimle ilk defa tanışıyorlardı.

Acaba?... Otelde hizmet gören ham döşemcilerden biri mi bırakmıştı bunları?

Yasasına, töresine, huyuna, suyu-na yabancı olduğum bir ülke... Ola ki Noel armağanı diye göndermiş otel yöneticileri...

Uzandığım sigara paketini yerine bıraktım. Bir ciklet çıkardım paketten. Nefis kokulu, hoş bir ciklet.

Mini jestler —mini etekler gibi— insana bazen mutluluk veriyor. Ben de o çeşit bir mutlulukla içimdeki bunalımı biraz hafifletmiştim. Örümcek iğneyi aldım yerinden. Işığa tuttum baktım, rozet gibi yakama taktım baktım. Sonra aynanın karşısında kravatımın ortasına taktım örümceği. Her halde kravat iğnesi olmalıydı ki yakıştı boyunbağına.

Sonra mendile uzandı parmaklarım. Kenarı dantelli mendilin katını açtığım zaman ağızım ve kalbim, şaşkınlıktan, hayretten ve hayranlıktan bir karışık kaldı!... Bu zarif mendil, açıldığı zaman minik ve şık bir sütiyen oluyordu!...

Evirdim, çevirdim, kokladım, okşadım mendili. Sonra yine gardrop-taki aynanın karşısına geçtim. Sol göğsümün üstündeki ceket cebine yerleştirdim katlanmış mendili. Örümcek iğne gibi o da yakışmıştı yerine...

Şu Viyanalılar ne ince ruhlu, ne duygulu insanlar diye düşünüyordum kendi kendime. Ve bir yandan da çıtır çıtır cikletimi çiğniyordum. O sırada kapı vuruldu ve bizim matmazel Simit iki kız arkadaşıyla beraber ılık bir bahar esintisi gibi içeri süzülüyordu:

— Bonjur mösyö Belli!...

— Bonjur matmazel!

Ve arkadaşlarını tanıttı teker teker...

Biri orta, diğeri uzun boylu.. biri kızıl, biri kumral.. ikisi de gözbebeklerinden cıvı cıvı ışıklar saçılan hoş kızlardı. Ama bir gariplik vardı üçünün de üstünde.

Ben henüz onlardaki bu garip havanın nedenini düşünmeye fırsat bulamamıştım ki üçü birden kahkahaları patlattılar... Katıla katıla gü-lüyorlardı... Ve gülerken üç çift gözbebeği, yakamdaki mendille göğsümdeki iğne arasında mekik dokuyordu.

Yoksa... Yoksa ayıp bir şey mi yapmıştım?... Bu mendil.. bu iğne..

otel tarafından bana değil de hanım dostlarıma götürmem için mi hediye edilmişti? Bir erkeğin bu mendili cebinde taşıması, bu iğneyi takması Avusturya törelerine göre yakışk-sız, gülünç bir davranış mıydı?...

Hep beraber salona geçerken ben bunları düşünüyordum. Onlar hâlâ gözleri iğnede ve mendilde, fıkır fıkır gültüyorlar, kendi dilleriyle anlamadığım birçok şeyler konuşuyorlardı.

Durum vaziyetinin püf noktası biraz sonra anlaşıldı:

Örümcek, mendil ve ciklet paketi, otel resepsiyonu tarafından değil, matmazel Simit ve arkadaşları tarafından konulmuştu odama.

Ben banyoda iken gelmişler, beni aramışlar, sonra kartvizit yerine kaım olmak üzere matmazel Simit mendili, diğer arkadaşları da ciklet paketiyle örümcek iğneyi komodinin üzerine bırakıp —biraz sonra tekrar gelmek üzere— çıkmışlardı.

Matmazel Simit:

— Her eşya birimizi temsil ediyordu, dedi. Aramızda kararlaştırdık: Bu üç eşyadan siz hangisini tercih ederseniz onun sahibi de sizi tercih edecekti. Biz odanıza ikinci kez girdiğimizde umut ve temenni ediyordum ki elinizde sadece dantelli mendil olsun. Çünkü o bana aittir!...

Ben, şaşkın ve mutlu kahkahalar içinde Simit'in kız arkadaşlarını incelerken o devam etti:

— Fakat, üçümüz de şaşkına döndük sizi gardrop aynasının karşısında, yanınızda mendile, kravatınızda iğneye bakarak ciklet çiğnerken gördüğümüzde... Nasıl çıkacağız şimdi işin içinden?...

Cikletle örümceğin sahibelerini tanımak istedim. Kravatımdaki iğneyi çıkardım:

— Hangisi hangi arkadaşınıza ait?

— Örümcek, matmazel Keta'nın. Kendisi İtalyan asıllıdır. Ve bu iğne ona ablasından bir yaş günü hediyesi olarak gelmiştir. Hiçbir zaman yakasından çıkarmaz!... Ciklet paketini de (Yanında oturan kızıl saçlı kıızı gösterdi) matmazel Bruni bıraktı kendisini temsilen. Çantasın-

da, —bırakılabilecek— başka şeyi yoktu da ondan!...

— Arkadaşlarınız kusura bakmazlarsa şu andan itibaren kendilerine yeni bir isim takacağım. Meselâ matmazel Keta'nın adı, benim için sadece «Mademoiselle D'araignée — Bayan Örümcek» dir. Diğer arkadaşınızın adı da tabii «Ciklet» den başka bir şey olamaz!...

— Ya ben? Ben de «Mendil» mi olacağım bundan sonra?

— Yooo... Simit de mendil, kadar yumuşak, tatlı ve güzel sayılır benim için!...

Matmazel Simit, matmazel Ciklet'e bakıp hafifçe göz kırptı, sonra matmazel Örümcek'le bir şeyler konuştular:

— Biz oybirliği ile bir karara vardık. Bu oyun hoş oldu ama, sonucunu tesbit edemedik. Lütfen söyley misiniz? İlk önce hangisini aldınız komodinin üstünden?... Mendili mi, cikleti mi, örümceği mi?

Hoppalaaa!...

Amma da mızıkçı şeylermiş... Seçim sonuçlarına katlanamayan tez canlı politikacılar gibi hemen mazbataları iptal ettirmeye çalışıyorlar! Oyun içinde oyun oynamaya, mızıklanmaya ne lüzum var?... Durum vaziyetleri meydanda: Örümcek kravatımda, mendil yakamda, ciklet ağızda!... Üçünüz de odama girdiğinizde gözünüzle görmediniz mi?... Kahkahalarınızla tesbit ve tescil etmediniz mi?...

Onlar —usta bir partici gibi— kadınlık ferasetini kullanmaya çalışıyorlar.. ben Yüksek Seçim Kurulu gibi —mızıkçılara pas vermeyen bir direnişle— seçim sonuçlarının muallel olmadığını.. kapalı oy verme yerinde, kendilerinin adaylıklarını koyduklarından habersiz olarak, serbest irademele her üçünü birden aynı anda seçmiş olduğumu.. hissi iradeye, tıpkı milli iradeye boyun eğdiği gibi katlanmak gerektiğini savunup duruyorum...

Keta, —İtalyancaya kaçan— karma bir Fransızca ile:

— Siz politikacılardan söz açınca aklıma bir hikâye geldi, dedi, bizimkine çok benziyor: Bir aile, Tom isimli çocuklarının hangi meslekte daha başarılı olacağını tesbit için odasına üç parça eşya koymuşlar; tıpkı bizim yaptığımız gibi. Bir incil kitabı, bir elma, bir de gümüş dolar...

Tom, babası ve annesi içeri girdiğinde eğer elma yiyorsa iyi bir çiftçi, para ile oynuyorsa bir banker, incil okuyorsa bir Papaz olabileceği kanaatine varacaklardı...

Bu denemeye giren aile odaya girdiğinde ne görmüşler bilir misiniz: Tom, incil'in üstüne oturmuş, bir eliyle elmayı kemiriyor, öbür eliyle de gümüş dolarla oynuyor!

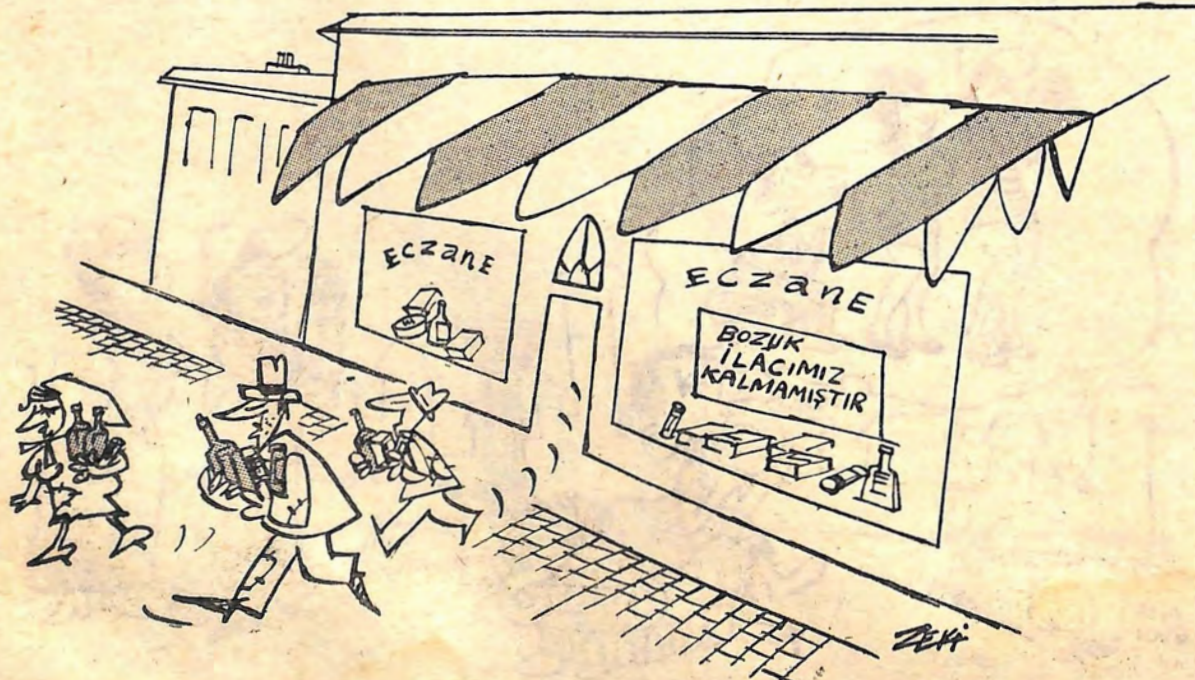
Tom büyüyünce ne olmuş dersiniz mösyö Belli? Politikacı olmuş, politikacı! Siz de siyaset alanına atılırsanız iyi bir politikacı olabilirsiniz!...

— Atıldım ve olamadım politikacı, matmazel Keta! Ben ancak mini eteklere mini mini tatlı yalanlar söyleyebiliyorum şimdilik. Büyük kitleleri kandırarak büyük yalanları henüz öğrenemedim!...

Matmazel Simit şuh kahkahalar içinde çağıl çağıldı. Matmazel Bruni'nin gözlerinde yeşil trafik ışıklarından önce yanan altın sarısı bir parıltı vardı. Keta'ya gelince... Kader, nasıl ağırları örüyorsa, bu yarım kan İtalyan kanı taşıyan dişi örümcek de ağırlarını öylesine ustalıkla örüyordu yüreğimin çevresinde.

Ya ben?... Ben de.. iğnesini ciklet sakızına batırdıktan sonra dantelli bir mendilden havalanıp örümcek ağırlarına takılmış triolist bir arı gibiydim!...

Şemsi BELLİ

Bozuk ilaçlar piyasadan toplattırılacak. — Gazeteler —

Gelecek sayıda:
BAL KUTUSU

FANTOMA İSTANBUL'DA

Yazan - Çizilen
SUA Vİ BUA

177

EVEET... PRENSES
ATIFET'İN ŞEREFİNE
VERİLEN BALODA, HER
KES NESESİNİ BU-
LURKEN BİZİM MEŞ-
HUR SER TAHA R'İMİZ
KADRI BEY NEREDEY-
Dİ? «Gelin yukarı
kata bir bakalım»

BÜTÜN HERŞEY HERİFÇİ OĞLU
NUN LİSAN MUALLİMİ OLDUĞUNU
TEYİD EDİYOR. LAKİN BEN DE
BURDA BİR CÂLIBİ
DİKKAT BİR DE
LİL BULAMAZ-
SAM. ÇOK AYIP-
AV...

PEKİ, HER TARA-
FA PERTAVSIZLA
BAKTIĞIM HALDE
NEDEN EN UFAK
BİR PARMAK İZİ
YOK? TABİİ NEDEN
YOK?

İSTE SADECE
POLİSİN DİKKA-
TINI GEKECEK
BİR NOKTA...

LİSAN HOCA-
SI HA... KADRI
YER Mİ LAN BU
NUMARAYI? PEKİ
BU ADAM BİR
HAYDUTSA BU
KÖŞKTE NE
ARİYOR..

NE Mİ?.. TABİİ
OLAMAZ MI?..
PRENSES ATIFET'İN
MAVİ ELMASI!
Nİ?.. 0

NE KADAR ENA-
YI İMİŞİM.. BARİ
GEÇ KALMASAM

OH!...
O ADAM!..
BİZZAT
SİZİ. BU NE
ZALİM BİR
TESADÜF!

ZALİM TESADÜF GA-
YETLE LEZİDİ. FAKAT
GÜLNAZ BUNU MALE-
SEF YANLIŞ ANLADI..

BİR HALAYIK
ÖNÜ KESER
GİBİ YAPMANIZ
DOĞRU MU? KİM
OLDUĞUMU BİL-
MİYORSUNUZ
HER HALDE..
BEN PAŞANIN
KIZIYIM..

PAŞANIN
KIZI HA... HAM -
FENDİ NE BEİS VAR
FAKAT ŞİMDİ KENDİ
Mİ SİZE İZAH EDE-
CEK VAKTİM YOK..
ÇÜNKÜ...

ÇÜNKÜ..
O ANDA AŞAĞI-
DA, SALONDA
IŞIKLAR BİR-
DEN SÖNMÜŞTÜ

MİYAV!

KİM
YAPTI..

BU NE?

YAK!
YAKINIZ..

AH!
YAPMA
CANIM..

UF..

IŞIK..
IŞIK..

SÖNDÜR
ULAN..

KADRI YUKARDA KIZA-
LAZ ANLATMAYA ÇALI-
ŞIRKEN, OLAN OLMUS
FANTOMA PRENSES
ATIFET'İN MEŞHUR
MAVİ ELMASINI KOP-
KUFAL ETMİŞTİ..

GAYET ELİM
BİR VAZİ-
YET..

NUMERO!
DİKKATİ KEN-
DİNE ÇEK-
MEK İSTİYOR

ELMASIM..
MAVİ ELMASIM!
GERDANLIĞIM!
İMDAT!

BU NE REZALET!
PRENSES HAZ-
RETLERİ BAYIL-
DI..

ELMASIMI..
OH.. BAYIL-
DIM..

Haftaya
DURUM DAHA
KARIŞIYOR..

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

KÂĞIT, KALEM — Oyun yazmak için kullanılan en iptidai malzemedir... Her kırtasiyecide bulunur. İsteyen istediği kâğıtla, istediği kalemi alıp kullanabilir. Bu işin pansuman tarafıdır... Çünkü elinde kâğıt kalem olduğu halde hiçbir şey yazamamak da dâima başta gelen tehlikelerdendir...

FİKİR — Oyun yazmak için asıl önemli malzeme fikirdir... Fikir elle tutulmayan, gözle görülmeyen plâstik bir maddedir... Her oyun yazacak kişi kendinde birçok fikir olduğunu sanırsa da bunların düşünce haline gelmesi çok zordur... Fakat yine de bir fikir sahibi olmak iyi şeydir... Oyun yazmakta kullanılsa da başka yerde kullanılabilir...

YETENEK — Eskilerin kabiliyet dedikleri bu hassa, oyun yazarının en önemli tarafıdır... Kabiliyet sonradan olma değil, anadan doğma olarak bir kafada bu-

lunur... Tiyatroyu çok iyi bilip de sadece seyreden, yahut mecmualarda elbirtirmesini yapan kimseler, oyun yazmaya kalktıklarında şaşırır... Beş altı sayfadan sonra lâf bulamayıp, patlıcanın faziletinden, havaların iyi gittiğinden falan bahsederler... Kabiliyetinin olup olmadığını daha önce bir doktora gidip sıkı bir muayeneden sonra anlamak şarttır... Çünkü arada bir mide bulantısı gibi gelen şey kabiliyet değil hevestir... Gaz da olabilir...

İLHAM — İlham, doğuş demektir... Yazara bir eser yazma hevesiyle birlikte gelip, akşama doğru gider... Aslında ne zaman geleceği belli olmaz... İlhamın çok kuvvetlîsine ilham, pardon, konsantrasyon derler... Konsantre olmak için birtakım yapmacık ve sunî şeylerden faydalanmak zararlıdır...

KONU — Bütün yukarda say-

TEŞEKKÜR

Benden altı ay önce aldığı elli lirayı geçenlerde mesut bir tesadüfle Mahmutpaşa'da kendisine rastladığım sırada inkâr etmeyip ve hiçbir müşkülât çıkartmadan derhal ve nakden veren en iyi ve eski arkadaşım Rafet'e, allesine, bilûmum dost ve akrabaya teşekkürü bir borç bilirim.

Hüseyin ALACAKLI

BİR OYUN NASIL YAZILMALI?

Son günlerde oyun yazmaya meraklı tiplerden aldığımız seri istek mektuplarını bu yazımızda cevaplandırmak lüzumunu ziyadesiyle hissetmiş bulunuyoruz... Oyun yazarlığının çok para getireceğini düşünen bu gibi heveslilere aşağıda vereceğimiz formül kat'i tesirlidir... Bilhassa meraklı okuyucularımızdan Semai Yalelli'nin bu formülünden çok istifade edeceği, gece yatarken iki terip alarak kendini üç günde oyun yazarı halinde bulacağı muhakkaktır... Onun gibilerde bulunan antiseptamoz illeti bu suretle geçecektir... Allah şifalar versin...

diğimiz şeyler aynı anda toplanıp bir yazarı rahatsız etmeye başladığı anda yapılacak ilk iş, bir konu bulmaktır... Konu her şey olabilir... Fakat mutlaka bir konuda bir şey anlatmak da şarttır... Onu seçmek yazara kalmıştır... Başkalarının verdiği konular pek işe yaramaz... Çöp sepetine atmak daha hayırlıdır...

ÜSLÜP — Yâni deyiş... Bu da yazarın oyun yazarken kullanacağı kalem oynatma ve kelime tizerine varyasyonlar yapma numaralarıdır. İşte bu da her oyun yazacak adamda bol miktarda bulunması lâzım gelen bir malzemedir... Üslûbu olmayan yazar şîşer... Yahut başka birinin üslûbunu çaktırmadan araklamaya kalkar... Bu gibiler yakalandığı zaman rezil edilmelidirler... Böyle, onun bunun tarzını yürütüp kendine mal edenlere çok rastlanır. Sakın bunu yapmaya kalkmayın. Çünkü sonu hüsrandır... Ne demişler, eğreti ata binen çabuk iner...

Şimdi bütün bunları bir kenara bırakıp her şeyin tamam olduğunu kabul ederek bir konuyu alıp işleyelim...

Hepinizin malûmudur ki, bir oyun, ya dram, ya komedi, ya trajedi olarak yazılır... Biz mizahçı olduğumuzdan kendi tarzımızda çalışacağız... Kâğıt kalemlerinizi çıkarın...

Komedi de, önceden belirtelim, çeşit çeşittir. Biz bunlardan en çok tutulan ve kullanılan vodvil türünü ele alalım... İyi dinliyorsunuz değil mi Semai Yalelli bey?... Güzel... Malûm, vodvilde adamlar ciddi, fakat vakanın getirdiği durumlar komiktir... Hadi bakalım böyle bir konu bulalım... Bulan yok mu?... Halbuki gayet kolay... İyi dinleyin...

1 — Oyunun baş oyuncusu, yâni kişisi Necati bey muteber bir

doktordur... Çok kıskanç bir kadın olan Nermin de onun karısıdır... Oldu mu?... Şimdi ne yaptık?... İki tipimizi çizdik... Bundan ne doğacak?... Bir dakika, onu da bulalım...

2 — Necati bir gün kendisine muayeneye gelen Nesrin adında çok güzel bir kadına tutulur... Şimdi de ne oldu?... Ortaya bir Nesrin çıktı... Koyalım Nesrin'i bir kenara...

3 — Nesrin'in kocası Necati'nin, Amerika'da tahsildeyken arkadaş olduğu Nusret'tir... Şimdi Nusret'i de tanıdık... İyi mi?...

4 — Nusret Amerika'ya gitmeden bir kızı kandırmış kaçmıştır... Bu kandırdığı kız, Necati'nin karısı Nermin'dir... Bakın nasıl işler karışıyor... Yaaa!...

5 — Nusret Nermin'e iki gün evvel rastlamış ve eski aşkları canlanmış ve bir otelde buluşmak için sözleşmişlerdir... Şimdi araya bir de otel girdi... Bunu dekoratör düşünsün...

6 — Buna paralel, Necati de Nesrin'i aynı otela atmaya karar verir... Nesrin, ruh doktoru olan Necati'ye kocasının kendisini aldattığından şüphelendiğini anlatır. Necati de «Siz de onu aldatın da aklı başına gelsin» diyerek kandırmıştır... Birinci perde böylece biter...

7 — İkinci perdede oyunun başlıca dört kişisi aynı otela gelirler, 23 ve 24 numaralı odaları tutarlar... Tabii iki odanın arasında kapı da vardır... Gel de işin içinden çık... İşte yazarın dehası burada kendini gösterecektir... Bir de iki kadının eskiden beri birbirini görmeyen iki arkadaş olduğunu kabul edelim. İşler şimdi daha karışık oldu mu?... Olmadı mı?... Şimdi karıştırmayalım, merak etmeyin...

8 — Durum şu: Necati ile Nesrin bir odada... Nusret ile Nermin de öbür odada... İşte oyunun bu kısmına düğüm denir... Burada iki karı koca türlü dolaplar içinde birbirlerine görünmemek için numaralar yaparlar... Bu kısmı iyi işleyen oyun yazarı dâvayı kazanmış demektir... Bu perdenin sonunda Nesrin ve Necati, Nermin ve Nusret birbirlerini tanımadan otele çıkacaklardır... Nasıl çıkarlar?... Bunu da söylersek herkes oyun yazarı olur... Düşünün bulun...

9 — Yine baştaki doktor yazıhanesi. (İki dekorla oyun yazan bir yazarı tiyatrocular tutarlar. Çünkü masraf az olur)... Evet, bu dört kişi bu perdede birbirlerinin karılarını idare ettiklerini anlarlar... Arada eski arkadaşlık olduğundan her şey tatlıya bağlanır... Bu tathya bağlanmak iki türlü de olabilir... Ya

karıları trampa ederler. Yahut onların olgunlukla karşılırlar... Fakat bütün bunları seyirci nasıl karşılar onu bilmem...

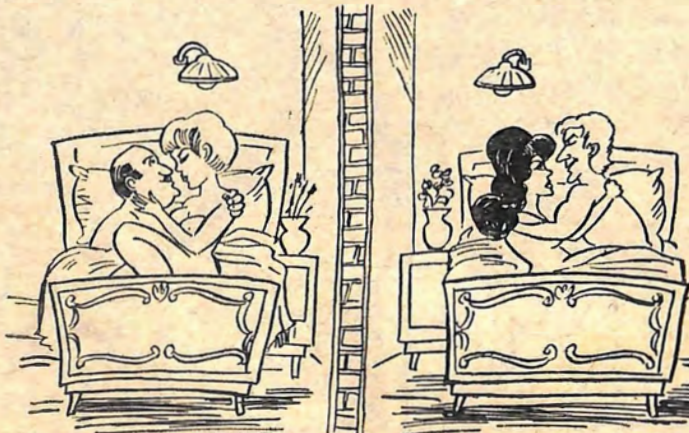
NETİCE — Bu, kurulmuş çok basit dört meçhullü bir vodvildir. Biraz daha cesareti olan, bu konunun içine bir kaç eşhas daha sokabilir. (Tabii tiyatronun kadrosu müsaitse)... Bu kadar basit bir açmazı bulamayacak kadar et kafalıysanız sakın oyun yazmaya kalkmayın... Oturup e-leştirme, yahut mektup yazın daha iyi... Hiç olmazsa seyirciden küfür yemezsiniz... Benden bu kadar... İşte konuyu verdik... Oturun yazın... Tabii üslûbunuz ve kabiliyetiniz bizi alâkadar etmez. Onu da biz vererek zaten oyun yazarı olup çıkarsınız... Bilmem anlatabildim mi Semai Yalelli beyciğim...

AÇIKLAMA

Manolya Gazinosu ve onun patronu Osman'la dün geceden beri hiçbir ilgim kalmamıştır, beni seven bütün erkeklerle ve sayın dinleyicilerime bildiririm...

Semra BOLSES

NOT: Bu geceden sonra Hüsnü'nün yerindeyim... Öbürkülerini sabaha karşı gelebilirler... Anahtar paspasın altındadır...

Yazısız

BİRKAÇ yıldan beri tatillerimi Combloux'da bir aile pansiyonunda geçirmeyi âdet edinmiştim. Ev sahipleri, karı-koca ve bir de oğuldan ibaretti. Bu kadroya sezon başlarında bir aşçı ile, bir de oda hizmetçisi eklenirdi.

Hizmetçiler çoğunlukla kaba saba çirkin kızlar olurlardı ama, o yıl gelen al yanaklı, kara gözlü, tombalak, onyediyi yaşlarında fıkır fıkır bir esmerdi.

Sofrada tabağımı değiştirirken gözlerimin içine bakarak gülümsüyor, sorulduğunda, en büyük arzusunun bir gün Paris'e gitmek olduğunu söylüyordu.

Bu kızdaki hoşlanıyordum. Ve tatil dönüşünde Paris'e götürmeyi düşünüyordum. Pansiyon sahipleri nasılsa sezon sonunda hesabını keserek yol vereceklerdi, belki bir daha yüzünü bile görmeyeceklerdi.

«Her erkeğin içinde bir boğa uyuklar» sözünü hangi şair söylemiş bilmem ama, içimde uyuklayan o boğa, bir akşam küçük hizmetçiye soruverdi:

— Megeve'de mi oturuyorsunuz?
— Hayır, Sallanches'de... Siz?...
— Paris'te...
— Ah, Paris'i görmeyi o kadar istiyorum ki...

İşler yolunda diye düşündüm. Keklik çantaya girdi sayılır!

Her gözüme geliştire birbiriimize gülümsüyor, kısa cümlelerle konuşuyorduk.

Günler böylece geçti, gitti. Ayrılışıma bir gün kala:

— İşiniz kaçta bitiyor? diye sordum. Bu gece sinemaya gidebilir miyiz?

— İmkânsız bir şey bu, dedi. Çünkü işim çok geç bitiyor.

— O halde başka bir yere gideriz.

— Sabahları çok erken kalkmak zorunda olmasam, giderdik Ama öyle yorgun düşünüyorum ki bütün gün...

Anlaşıldı ciddi bir kızdı bu. Fakat yine de şanslı sayılırdım. Madem dışarı çıkmak istemiyor, ben de bir yere gitmezdim. Televizyon seyredirken genç Marcelline — hizmetçinin adı — ile birbiriimize gizli gizli bakışarak gülümsüyorduk. Sonra bunu çocukça bularak kalktım.

Odama doğru yöneldim. Paris'e dönüşümün kiminle olacağını bilmiyordum ama, o an için aklımda sadece bir şey vardı: Üstümü değiştirip sokağa çıkmak ve bulacağım herhangi bir kadınla yatmak!

Arkamda ayak sesleri işitmemle döndüm, dönmemle de Marcelline ile burun buruna geldim! Soluk soluğa sordu:

— Nereye gidiyorsunuz?
— Odama...

— Müsaade eder misiniz?
Beni hafifçe itti ve önünde bulduğumuz odanın kapısını açtı. Bu, benim odamın tam karşısına rastlayan bir odaydı.

— Siz bu odada mı kalıyorsunuz?
— Evet.

Girerken, beni de çekti içeriye. Şaşırmıştım. Marcelline kendini yatağın üstüne atıp ağlamaya başlayınca şaşkınlığım daha da arttı. Elimi dostça omuzuna koyarak sordum:

— Neyiniz var, neden ağlıyorsunuz?
— Bıktım, diye inledi. Bıktım artık!

— Neden?...
— Farkında değil misiniz? İkiisi de peşimde... Baba, oğul pansiyon sahipleri...

— Bilmiyordum, diye mırıldanırken ellerim biraz ırice olan ayaklarına doğru uzanarak, kaba ayakkabılardan birini çıkardı, tumbul kalça-

larına doğru uzandı:

— Ne güzel ayaklarınız var!
— Hey, ne yapıyorsunuz?

Doğru, ne yapıyordum ben? Hiç. Onu sadece soyuyordum. Ayakkabılarının ikinci tekini de çıkardım.

— İşte, şimdi daha rahat edersiniz.

— Çok nazıksınız, diye fısıldadı. Lütfen şu kapıyı da kilitler misiniz? Bir başkasının içeri girmesini istemiyorum.

Her şeyi de düşünüyordu maskaral kilitledim. Bu kıza hemen sahip olmazsam işe şeytan karışır diye düşündüm. Ve ilk defa şeytana bir ricada bulundum: «Ey şeytan, tatilimin son gününde ne olur bu kıza bana bırak!»

İçimden geçenleri bilmeyen Marcelline bana bakıyordu. Şeytan, kıza beni başbaşa bırakmıştı ama, elimi süremiyordum ki... İçimdeki arzu ile vicdanım birbiriyle çekişip duruyordu! Bu daha çocuk yahu... Ayıp değil mi bana!

Üstündekileri çıkarıp, çıplıplak kalan Marcelline fısıldadı:

— Ne bekliyorsunuz?
— Sahi, ne bekliyordum? Daldım koynuna! Tahminimden büyük, çocuk yaşından umulmayacak kadar ustaydı aşk oyununda. Eski sevgilimden istemeye cesaret edemediğim şeyleri kendiliğinden verdi.

— Bunları nereden öğrendin?
— Oğlanlardan, dedi. Ambarlarda sevişirdik. Paris'iller, köylülerin hiç bir şey bilmediklerini sanırlar değil mi?

O gece, Mont-Joux'da saatlerce kayak yapmışcasına bitiktim.

— Sabah oldu, dedi. Saat yedi. Kalkmam lazım.

— Daha hiç uyumadım ki...

— Zararı yok.

Gizlice kendi odama geçtim ve öyleye kadar uyudum. Kararlıydım artık. Buradan yalnız ayrılmayacaktım. Paris'e onu da götürecektim!

Çabucak giyindim ve Marcelline'e «Haydi hazırlan gidiyoruz» demek için aşağı indim. Fakat ne ofiste, ne yemek odasında, ne de mutfaktaydık! Ev sahibinin oğluna sordum.

— Az önce gönderdiler, dedi.

— Nereye, niçin?...
— Çok nazıksınız, diye fısıldadı. Lütfen şu kapıyı da kilitler misiniz? Bir başkasının içeri girmesini istemiyorum.

— Çıplak vücutlarını boyatarak süsleyen kadınlar çoğaldı. —

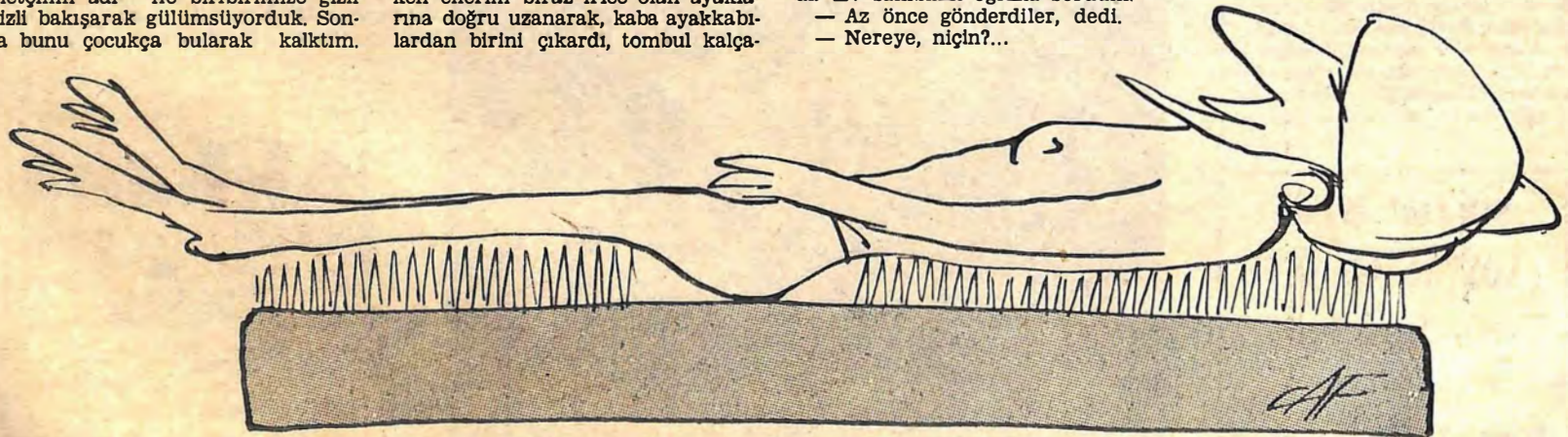
— Terbiyesizlik etti yine, annem de onu ambara kapattı! Öyle tepindi ki... Sonra babam valizini kapığı gibi geldiği yere, rahibeler okuluna yolladı!

Zavallı kızcağız... Ambarda tepinmesi, beni uyandırmak, sesini duyurmak için olmalıydı. Fakat öylesine bitkindim ki ben... Ölü gibi uyuyordum!

O, bir yetimdi demek! Hayatımda ilk defa bir kıza karşı iyi davranmak istemişim, hattâ bunun için şeytana bile yalvarmıştım, başıma neler geldi!

Şeytanın hediyesi bu kadar olurdu işte! İnsanın kollarının arasına din-dar bir yetimi atar, başına türlü dertler ağıttan sonra alır kaçarı!

(G. Bideau'dan)

Seyyar arabayı yapmamız uzun sürmedi. Oğlu akıllı, babası akıllı, iki akıllı yanyana gelince neler yapılmaz ki... Eski bir lama demirini kıvrıp maşa yaptık. Demirciye u-cundan iki delik açtık. Yanlarına birer kahn dilme çakıp, bu dilme-leri tablanın ucuyla birleştirdik. Ar-dına iki kulp, arkasına iki ayak, yan-larına yanlık... Oh, seyyar arabamız hazır. Bir ben babamı içine bin-dirip sürdüm, bir de babam beni.

— Eh, dedi peder, elli kiloyu buz gibi götürdükten sonra, ben buna seyyar araba değil, gamyon derim...

Anam da çok bindirmek istedik amma, kadıncağız bizden biraz da-ha akıllı olduğu için binmemekte ısr-ar etti.

— Ulan ev bile daşınır bu arabay-la, diyordu babam.

Sonra oturduk babamla düşünme-ye:

— Yarın ne satalım?

Şunu satalım, bunu satalım der-ken, domatesten karar kıldık. Sabah-leyin ezanla beraber anamın bizi bir uğurlayışı var, sanki dersiniz cenge gidiyoruz. Bir:

— Gazanız mübarek olsun, demesi eksik...

Alaca karanlıkta pazarın yolunu tuttuk. Peder yolda fikrini değiştirdi:

— Taze fasulye satak! dedi.

— İyi, dedim.

Pazara yaklaşırken:

— Yok yok, banadura (domates) olsun, dedi.

Birinden üç sepet domates aldık. Ne de olsa işin acemisiyiz, adam di-bini hep olmamış domateslerle dol-durmuş.

— Olsun, dedi babam, bunlar da akşama gadar gıgırmızı olur, hele bi öylenin sıcakını yesin!

Elimizdeki bezlerle sildiğimiz do-matesleri bir bir yerleştirdik arabaya. Tepeleme doldu araba. Pederin, el arabası sürme ehliyeti olmadığı için, ilk sürüşte biraz zikkaklar çı-zıp, bir iki kez devrime tehlikesi at-lattıktan sonra, çok şükür arabayı rotasına sokabildik.

Tuhaf oluyor, insanın babasının ilk kez sesini bu atmosfer içerisinde duyması:

— Bandura vaaar!

Meğer bizim pederin sesi çok gev-rek, çok da dokunaklıymış. Dersiniz domates satmıyor, sanki acımaklı bir sesle:

— Kurtarın yangın vaar! diye ba-ğırıyor.

— Banduralar gırmızın!

Köşeyi dönüyoruz.

— Ulan oğlum, diyor babam, biz bu arabanın maşasını eyri mi yap-tık, ne yaptık, yampic yampic gidi-yor bu meret!

— Bir tarafını çok galdırıyon ba-ba, dedim.

— Yok oğlum, ne yapsan ille se-kiye (kaldırma) doğru gidiyor, gö-zü sekide.

Nihayet bir yerde olan oldu, te-kerlek lăğım çukurunun içine girdi. Bereket, peder mahir bir manevray-la arabayı devrilmekten kurtardı. Ve de domatesler lăğım çukurunu boy-lamaktan kurtuldu. Babamın yüzüne bak ım, boncuk boncuk terlemişti zavallı. Bu terler, sarı sıcak terle-

ri değildi, domateslerin yok olma korkusunun terleriydi bunlar. Daha doğrusu, varınız yoğunuz, ana pa-ramız...

— Ee, dedi, şimdi nasıl çıkaraca-ğız arabayı burdan?

— Tutar çıkarırık, dedim.

— Belin açılırsa?

— Açılmaz.

— Ya Allah, dedik giriştik peder-le işe. Sağolsun, adamın biri de yar-dım etti bize. Araba çıkınca, baba-cığının gözlerinin içi güldü. O ara-da mutlu bir şey de oldu, bir kadı-na iki kilo domates sattık. Peder, parayı yerlere süre süre bir oldu. Sonra da ardından sıftah duasına gi-rişti... Tekrar yollara düştük. Peder bağırdı, ben bağırdım, peder bağırdı, ben bağırdım. Öğle olduğunda ancak onsekiz kilo domates satmış-tuk.

— Mahalle aralarına gidek mi? de-di.

— Sen bilin!

— Gidek gidek!

Vurduk mahalle aralarına...

— Banadura vaaar, gırmızı bana-duraa!

Çok gitmedik, olan oldu, bizim a-rabanın rotu çıkıverdi. Tüm doma-tesler yere saçıldı. Peder:

— İşte şimdi olan oldu oğlum, de-di.

Oturduk domateslerin başına. Ara-ba kırılmış bir köşede, biz domates-lerin başında düşün Allah düşün...

— Ulan oğlum n'apak?

— Ne biliyim baba?

— Yok mu buralarda bi maran-goz, bi keser alıp gelsek?

— Arayım...

Marangozdan keser bulamadım a-ma, bir demirciden çekiç buldum. Evin birinden de çivi istedik. Giriş-tik pederle o kaynar sıcaklığın altında araba tamirine. İki saat içinde ara-bamızı demir gibi yaptık. Ezilen do-matesleri arabanın bir tarafına, sağ-lamlarını bir tarafına yerleştirdik. Eziklerin kilosu şu kadardan, sağ-lamların kilosu şu kadardan...

— Haydi banadura, yetişen alıyor!

— Gan gırmızı banadura!...

Şansımız yine yaver gitti. Beş kilo ezik domatesle döndük o gece eve. Peder:

— Allah bin bin bereket versin!

diyordu.

Mutluydu, çok mutluydu...

— El gapısı deel, devlet gapısı deel, başına buyruk, gendine gu-yruk, diyordu. Camı ister dokuzda kalkan, canın ister beşte kalkan, ca-nın ister heç kalkman, vurun gafa-

yı yatan. Canın ister hıyar satan, can-ın ister bamyaya satan, canın ister gabak satan, eyi iş be, aynı mebus-luk gibi...

Babacığım o gecenin mutluluğuna bize ikiyüz elli gramlık et ziyafeti çekti. Domatesli et... Öyle istahla ye-dik ki o eti!... Bu yeni mesleğini çok sevdi, ama ben babam gibi se-vedim. Pedere kalsa:

— Bi araba da sana uydurak, iki-miz iki goldan satışa çıkak, diyor-du ama, ben yanaşmıyordum. Zaten on gün sonra da pederi yalnız bırak-tım.

— Haydi, dedim kendi kendime, şöyle birkaç gün daha gez!

Bıkmıştım on gündür soltak sokak araba ardından dolaşmaktan. Tek değişen şey, bağırmanın şekliydi. Bu-gün domatesse, yarın hıyar, yarın hıyarsa, öbür gün taze fasulye, arab-oğlu üzüm... Onun için evden dışarı çıkmıyor, Meteliksiz Devriâlem'i, Ro-benson'u, İssız Ada'yı okuyordum. Kitaplara para verdiğim yoktu. Or-takuldaki hali vakti yerinde olan bir arkadaşımın ödünç alıyordum. Batıya bakan penceresinin yanına geçiyor, otuyordum mindere, da-lıp gidiyordum kitaplara. Ara sıra a-nam:

— Ulan oğlum, get acık gez! diyor-du.

— Yok ana, diyordum, okuyacam.

— Bıkmadın mı bi gış mektepten?

— Bunlar başa ana, roman.

— Gafanı bozmasın?

— Bozmaz, meraklanma!

İşte o sırada tanıdım Raziye'yi... O da, sapsarı saçlarıyla karşıdaki gecekondunun penceresinde oturur, iş işlerdi. Ara sıra bakışırdık. Son-ra, başını ilk kez indiren o olurdu. Yüzünde sanki hep gülen bir hal vardı Raziye'nin. Belki de bu gülüş dudağının biçimindendi. Sanki, du-dak uçlarına hemen doğrudan son-ra aşağıya doğru keskin bir bıçak değdirilmiş gibi... İlk kez onunla ko-nuşmamız bir soğan yüzünden oldu. Anamın evde olmadığı bir zaman, bize kuru soğan istemeye gelmişti:

— N'apacan soğanı? dedim.

— Yemeye doğruyacam, dedi.

— Yemeği sen mi yapan? diye sor-dum.

— He, dedi.

— Anan yok mu senin?

— Yok... Bir babam var.

Bahasını tanıyordum. Bizim pede-rin yeni mesleğindendi mesleği, sey-yar satıcı. İri yarı, kocaman elli, pos bıyıklı bir adam...

Soğanı verdim:

— Senin de benim gibi canın sıkı-lıyor galiba, dedim.

— He, dedi.

— Ara sıra gel bize, anamla go-nuşursunuz.

— Gelirim.

Durdu, bana:

— Sen ne iş dutan ki? dedi.

— Heç, dedim, okuyorum.

— Görüyom.

— Yok, öyle okuma deel, ben o-kula gidiyorum.

— Essah?

— Vallaha.

— Hangi okula?

— Geçdin mi sınıfını?

— Geçtin.

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL ATAKÖY'de

35 APARTMAN Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

SIYAMI ÖZEL
SOSYAL ADALET

Mizah şiirleri

Fiyatı : 250 kuruş.

Edinme P.K. 29 Kastamonu

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiatı : 100 kuruştur.

— Ben üçden ayrıldım. Amma, ya-
zım güzel ha!

Devrisi günü yine pencereden ba-
kışmaya başladık. Hattâ gülümsü-
yorduk birbirimize. Bizim bu yeni
mahallemizde öyle avlu duvarları ol-
madığı gibi, kaç göç de yoktu. Za-
ten tüm yemekler, avluda iki taşın
üstünde pişirilirdi. Akşamleyin işten
gelen kadınlar, hemen iki taşın ara-
sındaki çalığı çırpyı tutuşturur,
tencereyi üstüne oturturlardı. Razi-
ye de yemeğini aynı şekilde pişiri-
yordu. Yanına gittim:

— Ne pişiriyon? dedim.
— Banaduralı pilâv, dedi. Sordu:
— Anan nerde?
— Bilmem, dedim. Kimbilir ki-
minle çene çalmaya getmişdir.
— Bugün de hava çok sıcak.
— He...
— Siz buralı mısınız?
— He!
— Biz B..... liyk.
— Yeni mi geldiniz bu memlekete?
— Anam öldükten sonra, iki sene
oldu.

— Ev sizin mi?
— Yok, kira.
Bir zaman sustuk.
— Bende mecmalar var, bakan mı?
dedim.

— He, dedi, ne mecması?
— Mecma işte. Getirim mi?
— He, al gel!

Gittim, kerevetin altındaki mec-
muları aldım geldim.
— İçerde mi bakak, dışarda mı?
dedi.

— Nerde istersen.
— Hadi içerde bakak!
Odalarına girdik. Köşede katlan-
mış bir yatak, yerde bir çul parça-
sı, köşede tenekeler bir sandık, bir tah-
tanın üzerinde birkaç kap kakak,
tüm eşya bu kadar.

— Dur sana minder veriyim, dedi.
— Yere otururum ben.
— Olur mu heç, misafir geldin.
Mecmuanın birini eline aldı, ba-
ladı:

— Ne güzel kız! dedi.
— He, dedim.
— Çok mu güzel?
— O gadar geel!
Biraz sonra:

— Aboov, yemeği unuttuk, dedi ve
koştı. Ben de dışarı çıktım. Bere-
ket pilâv, yeni yeni suyunu çekmişti.

— Ben gideyim, dedim.
— Otur otur, dedi.
— Baban gelir.
— Gelsin!
— Gızar mızar...
— Gızmar.
— Gızar belki.

— Eh, sen bilin! Var mı bu mec-
malardan daha sende?

— Yok, hepsi bu gadar.
— Senin okudukların ne?
— Roman.
— Ben de okuyum mu?
— İstersen veririm.
— Ver ya!

Ayrıldım yanından. İçimde tarif-
siz bir sevinç vardı. Bugüne dek hiç
bir kız arkadaşım olmamıştı. Öyle
ki, ilkokulda bile bir kızla konuşma-
ya cesaret edemezdim. Beni tersle-
yeceklerinden, yanlarından kovacak-
larından korkardım.

O gün, gece yarısına dek gezdim.
Atatürk Parkını, İstasyon binasının
oraları bilinçsiz bir şekilde dolaştım
durdum. Gece saat birde geldim e-
ve...

Sabahleyin kalkınca, gözüm hemen
Raziye'nin penceresine ilişti. Sarı
saçları göremedim. Dışarı çıkıp
mahsustan tulumbayı çektim. Çi-
çekleri sularken bir anda onu ya-
nımda buldum:

— Sana yardım edim mi? diyordu.
— Yok, dedim, zahmet etme!
— Ben çekiym, sen sula!
O çekti, ben suladım. Anam bir
ara yanıma gelip:
— Sağol gızım, dedi Raziye'ye.

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Huzur

Yıllardır birbirlerini görmemişlerdi. Kar-
şılaşınca sevinçten çılgına döndüler, hararetili
hararetili hal hatır soruşmaya başladılar:

— Nasılsın?
— Eh, şöyle böyle...
— O ne demek öyle? Sıhhatin iyi değil mi?
— Kötü sayılmaz ama, nefsimden şikâyet-
çiyim. Son yıllarda bir seks açlığı belirdi. Gü-
zel bir kadın gördüm mü, kendimi tutamıyo-
rum!

— Çok tehlikeli! Doktora gitmedin mi?
— Doktorlar da çare bulamadı.
— Dur, ben sana bu konuların uzmanı,
bir bayan doktorun adresini vereyim. Göre-
ceksin, kısa zamanda hiçbir şikâyetin kalma-
yacaktır!

Onbeş gün sonra yeniden karşılaştılar. Ad-
res veren, merakla sordu:

— Gittin mi?
— Gittim.
— Nasıl, seks açlığın, nefsimden şikâyetin
kalmadı değil mi?
— Benim derdim kalmadı ama şimdi de,
«Ne doymaz adammışsın» diye bizim doktor
şikâyete başladı!

Yazısız

Yazısız

Konuşan saat

Pazarın tadını çıkardıktan son-
ra geç vakit eve dönmüşlerdi. Ar-
kadalardan biri:

— Saat kaç acaba? dedi. Be-
nimki yine durmuş.
— Benimki de çoktandır tamir-
de, diye cevap verdi diğeri. Ama
ille saatin kaç olduğunu bilmek
istiyorsan, piyano ile de öğrene-
biliriz.

Saati soran güldü:
— Haydi canım, işletme bizi!..
— Yoo, ne diye işleteyim?

Piyanonun başına oturdu, son
derece gürültülü bir hava tuttur-
du, duvarı yumruklayan bitişik
komşunun sesi duyuldu:

— Kes be birader! Sabahın
dördünde de bu halt yenmez ki!..

Nasıl olsa

Kalabalık toplanmıştı. Temiz
pak giyinmiş bir adam bastonu-
nu tüfek gibi omuzlamış, sağa so-
la çevirerek basıyordu kahkaha-
yı! Az sonra durum bir polisin
gözüne çarparak adama yaklaştı,
hafifçe omzuna vurarak sordu:

— Ne yapıyorsunuz?
— Kaplan avlıyorum, dedi a-
dam.
— Fakat mösyö, görünürde
kaplan yok ki...
— Olmazsa olmasın canım! Za-
ten benim elimde de tüfek yok
ki!

Özür

Siyamlı yapışık kardeşler, Hollywood'da düzenlenen bir özel
baloya davetliydiler. Gecenin geç saatlerinde, herkesin ümit kes-
tiği sırada salona girdiler. Alkış kopacağına, şaşkın bir kararsız-
lık dalgalandı yüzlerde. Çünkü yapışık kardeşlerin biri smokin
giymiş, saçlarını taramış, pırl pırl olmuştu, diğerinin üstünde
geceliği, ayağında terlikleri, saç başı darmadağınikti.

Kardeşlerden smokinli olanı ev sahibinin elini sıkarak:
— Gecikmemi ve yalnız gelmemi hoş görünüz aziz madam,
dedi. Rahatsız olduğu için, kardeşim davetinize gelemedi.

Çatal

At yarışlarına dadanan yaşlı
kadın durmadan oynuyor ve her
seferinde kazanıyordu. Son ola-
rak kazandığı yarışın parasını al-
ırken, veznedeki memur dayana-
mayıp sordu:

— Hangi atın kazanacağını na-
sıl anlıyorsunuz?

— Bunun attan anlamakla bir
ilgisi yok, dedi kadın. Tesadüf..
Yarışacak atların listesini önüme
alırım, yakamdan bir toplu iğne
çıkartıp rastgele batırım. İğne
hangi numarayı delmişse, o ata
oynarım.

— İyi ama, dünkü yarışta dört
ganyan birden aldınız. O nasıl
oldu?

— Haa, dedi kadın. Kahvaltı-
daydım. Yanımda iğne de yoktu,
listeye çatalı soktum!

Yazısız

Meslek icabı

Versiz yurtsuzların toplandığı
kenar mahalle meyhanelerinin
birinde demleniyorlardı. Biri, iç-
kiden çok elindeki moda mec-
muasının sayfalarıyla ilgilenen
arkadaşına sordu:

— Ne o? Diktireceğin elbisenin
modelini mi seçiyorsun?

— Yok canım, dedi beriki, ye-
ni elbiselerde ceplerin nereye
konduğunu inceliyorum.

Belli

İki kadın dertleşiyordu. Biri:

— Kocamla ne zaman kavga et-
sek, terbiyelerinin bozulmaması
için çocukları parka gönderirim,
dedi.

— Son günlerde kavgasız gü-
nünüz geçmiyor olmalı, diye ce-
vap verdi arkadaş.

— Gerçekten öyle... Nereden
anladın?

— Sık sık açık havaya çıkan
çocukların renklerinden!..

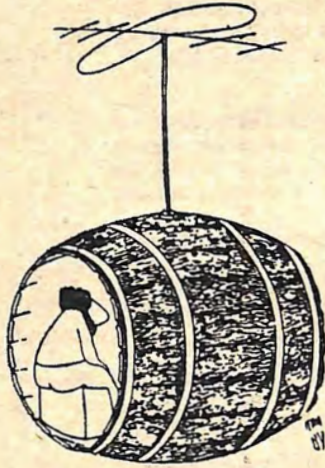

— Anladık, çizmelerim ho-
şuna gitmedi... Ya diğer yer-
lerim?

Dünya Karikatürleri

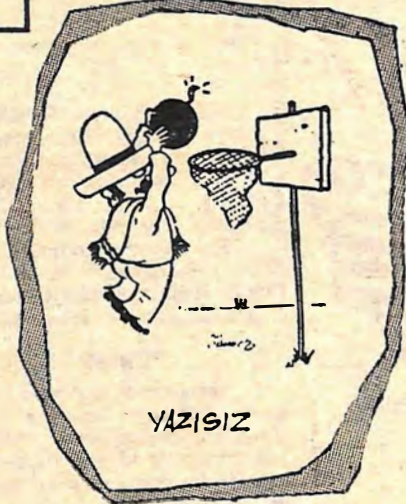
— YETİŞİN... İMDAAT !..

YAZISIZ

— SÖYLE BAKİM HERİF, NEDEN JUDO ÖĞRENIYORSUN ?..

YAZISIZ

— BURNUN POOL, BURNUN !..

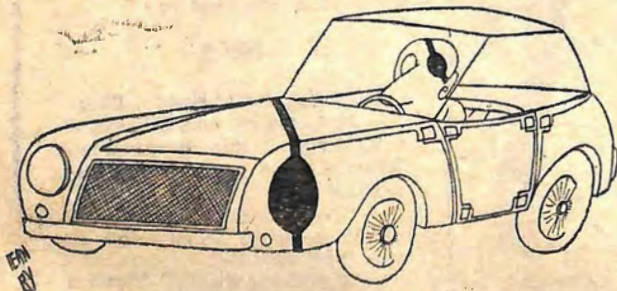
— ŞAŞACAK NE VAR ŞEKERİM ?.. GEÇEN GÜN ARKADAŞIN BİZİ YEMEĞE DAVET ETMİŞTİ, ŞİMDİ DE BEN ETTİM !..

YAZILI

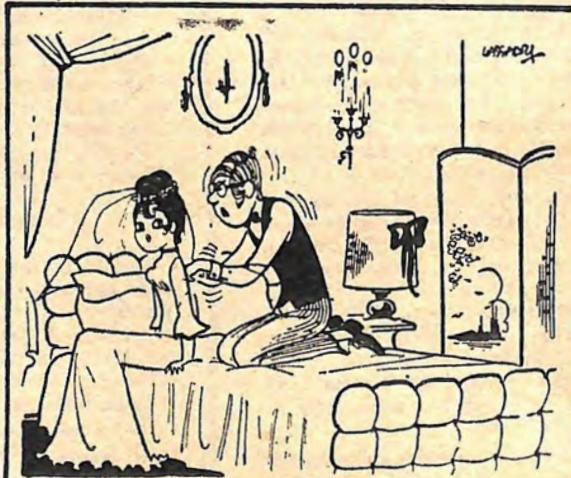
— ŞAYET BİRGÜN EVLENMEĞE KARAR VERİRSEK, BU ÇOCUKLARIMIZ İÇİNDE BÜYÜK SÜRPRİZ OLACAK !..

YAZISIZ

YAZISIZ

— NE TERS GÜN BE !.. ÖNCE ARABANIN LÂSTİĞİ PATLADI, SONRA DÜĞÜN PASTASI YERE DÜŞTÜ, DAHA SONRA AŞANSÖR BOZULDU, ŞİMDİ DE FERMUAR AÇILMIYOR !..

(1 NİSAN - 15 MAYIS)

**Leylaklar açarken...
Şansınız da açık olsun!**

**Bu şanslı devre zarfında
İş Bankasında
mutlaka hesap açtırarak...
yılın ilk çekilişine
katılınız.**

son para yatırma tarihi
15 Mayıs Cuma günüdür

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

AKHABA

— Koca kış geldi, bir koca bulamadık...
— Üzülme canım, önümüz yaz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>